ISSN 0132-4462

1987

ПЕРЕЦЬ

№ 19

ЖОВТЕНЬ

Мал. В. ГОНЧАРОВА

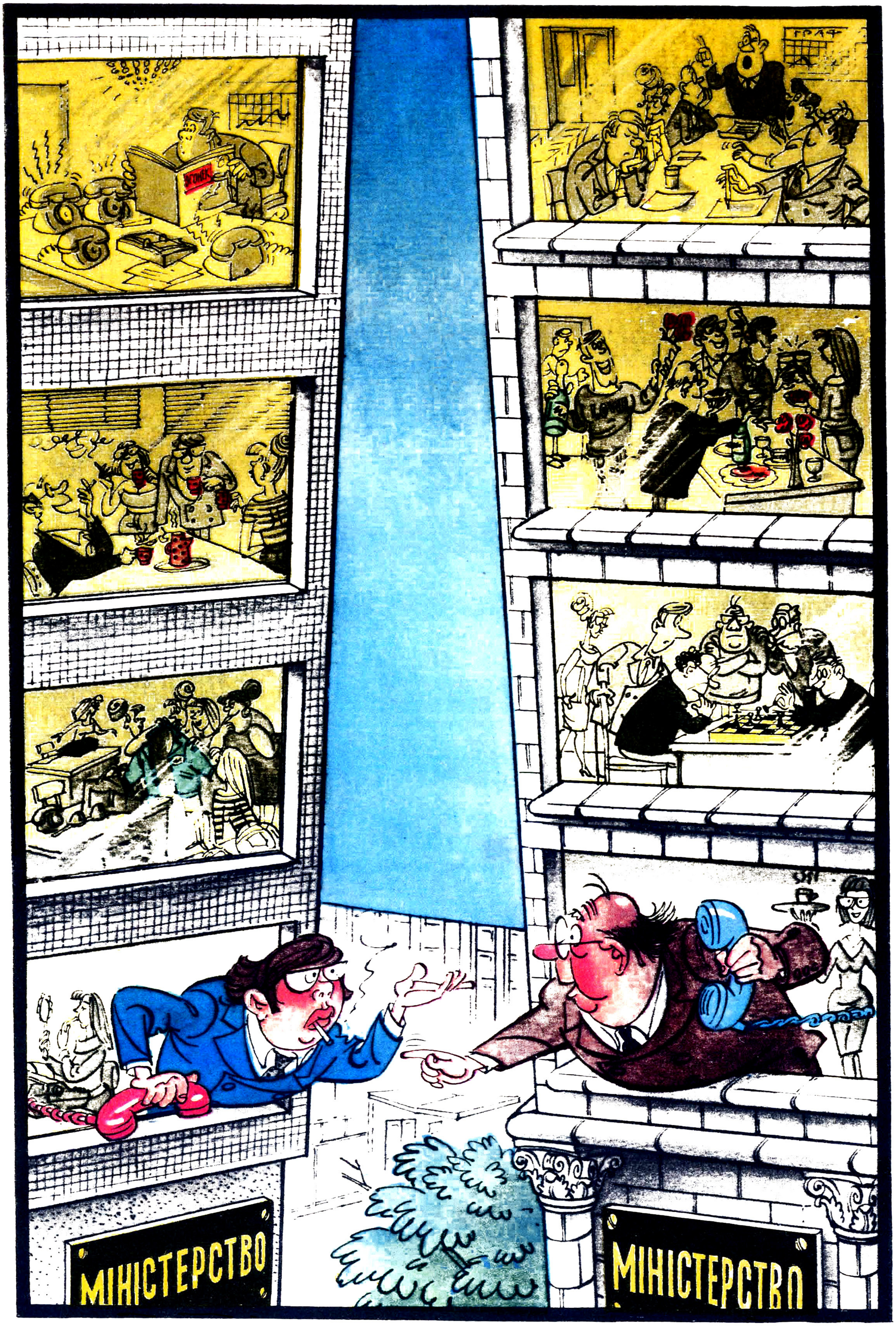
МІНІСТЕРСТВО
МІНІСТЕРСТВО

— Чому ви не відповідаєте на наш лист за номером триста сорок дев'ять?
— А ви чому не дали відповідь на наш запит номер чотириста двадцять один?

ПИТАННЯ — РУБА!

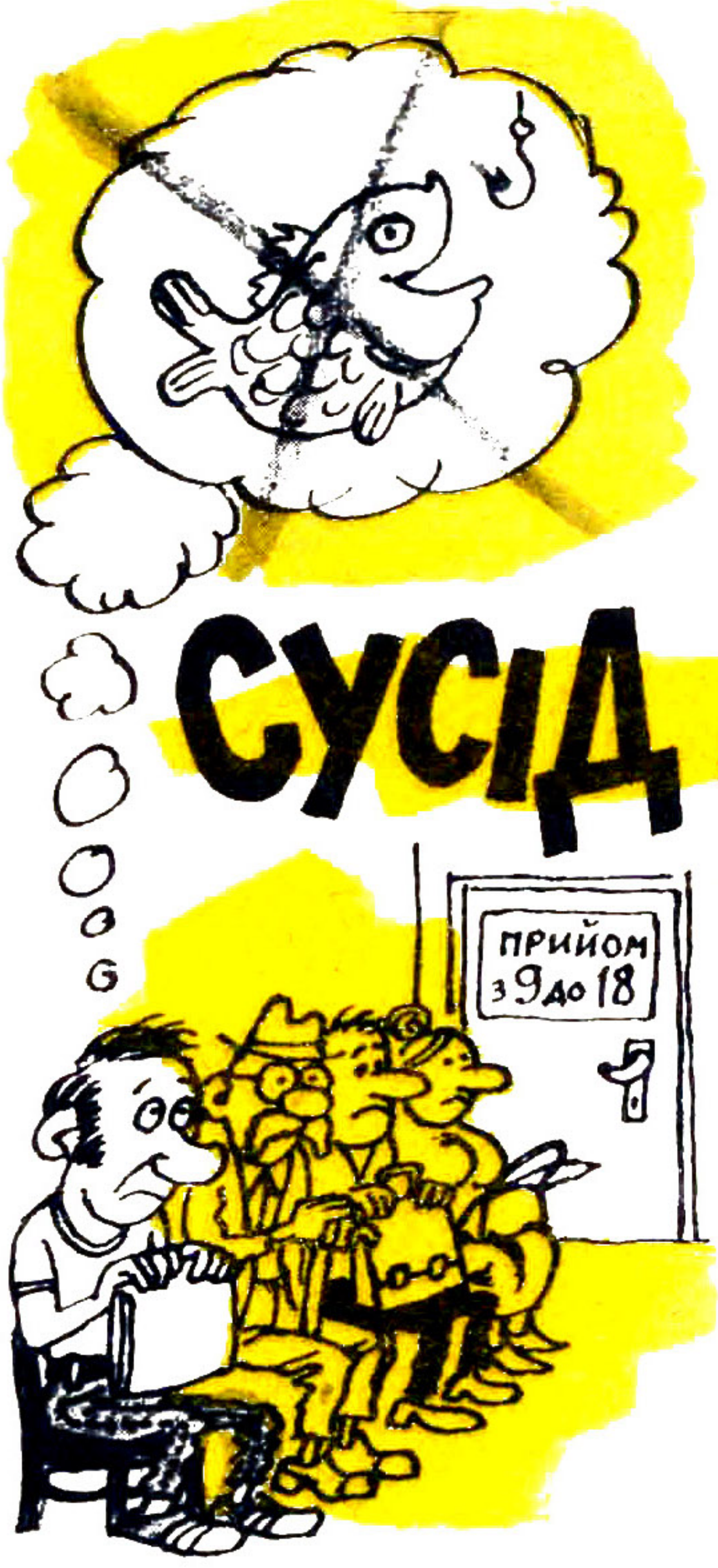

СУСІД НЕ ЇДЕ У ВІДПУСТКУ

Мій сусід Антон Іванович заядлий рибалка. У вихідні його можна розшукати лише на березі річки або якогось ще не висохлого ставка. У відпустку він, до речі, теж по курортах чи там по круїзах не їздить, а забереться десь на озеро, поставить намет і сидить там з вудочкою, немов навіжений, цілий місяць.

А оце вийшов я з дому, а Антон Іванович розлігся під своїм «Запорожцем» і щось там рихтує в районі лівого колеса.

— Добридень, сусіде,— гукнув я,— до відпустки, либонь, готуєтесь? Куди цього разу вирішили гайнути?

— День добрий! — донісся буркотливий голос з-під машини. — Яке там гайнути! Цього разу мушу вдома залишитися. Нема як їхати, тут загорятиму.

— Чому ж так? Чи машина несправна? Чи вудочки зламалися? Чи риба в усіх озерах перевелася?

Він виліз з-під машини, витер піт з чола й спроквола промурмотів:

— Машина в порядку, й вудки цілі, й риба, богу дякувати, ще не вся перевелася, як ото раки. Тільки мені чимало справ треба вдома, на місці, заладнати.

— Чи ж не могли ви їх залаштувати до відпустки? Скільки ж часу було!

— Не міг. Ніяк не вдалося. — І він повідав сумно-повчальну історію, яку мені залишається тільки переповісти вам.

Справи, які мав уладнати мій сусіда, власне, й справами не назвеш. Так, суцільні собі дрібнички...

Потрібно йому було, приміром, узяти документ у бюро технічної інвентаризації. Відпросився з роботи, прийшов туди, а там, нівроку, черга. Вистояв її чи висидів, написав заявку, що саме йому потрібно. Вони заявку розглянули й кажуть, що слід за те діло внести таку-то суму. Він — за гаманець. А вони — зась! Гроші, бачте, брати на місці не можуть, слід переказати з поштового відділення. Добрався він до пошти, переказав, повернувся знову в бюро, показав квитанцію. Ось тепер, сказали, вони вже візьмуться за його документ і коли буде готовий, додатково повідомлять. Прийде й візьме. Майже цілий робочий день витратив. Наступного дня начальник на нього косо дивився. Не міг повірити, що цілий день у тому бюро проваландався. Сказав: «Ну, наступного разу вже не обдуриш».

Потрібний документ у бюро техінвентаризації Антон Іванович забрав у якусь із субот, пожертвувавши рибалкою. Але відпрошуватися з роботи він більше не наважувався. Ні тоді, коли йому треба було взяти довідку з райвійськкомату, бо військкомати працюють з дев'ятої до шостої вечора, тобто саме тоді, коли працює і Антон Іванович. Ні тоді, коли йому — гвалт! — потрібно було завітати у відділ обліку й розподілу житлової площі міськвиконкому, бо там завідуючий приймає по понеділках з 15-ї до 18-ї, за попереднім записом. А попередньо записатися можна по середах і четвергах у будь-яку хвилину робочого дня, себто з 9-ї до 18-ї. Але ж у ті будь-які хвилини працює і Антон Іванович...

Так само по понеділках з 15-ї години приймає і завідуючий житлово-кооперативним сектором міськвиконкому, тільки тут уже нема попереднього запису, а є жива черга. Хто перший прийшов — перший пройшов. А щоб першим потрапити, треба з ночі приходити.

І тоді не наважився Антон Іванович відпрошуватися в свого начальника, коли йому необхідно було піти до автоінспекції, бо й там працюють тільки тоді, коли й Антон Іванович на роботі.

Мій сусід перелічив мені ще чимало інших таких же клопотів, яких він не зумів розв'язати до відпустки, саме через те, що організації і установи, куди йому було потрібно, діють з 9-ї до 18-ї. Усього я, признатися, не запам'ятав. Бо під кінець уже слухав не дуже уважно. Згадував своє.

Свого часу, пригадав собі, народні контролери Тернопільщини провели гарний і цікавий експеримент: обрали один день і побували в установах та на підприємствах, які покликані обслуговувати населення. І виявили, що того дня кожний другий відвідувач відділу житлово-комунального будівництва відпрошувався з роботи, так само, як і кожний п'ятий відвідувач газової контори й паспортного столу. А до сектору скарг та заяв міськвиконкому майже всі відвідувачі того дня прийшли в робочий час. Тоді, за матеріалами комітету народного контролю, міськвиконком прийняв спеціальне розгорнуте рішення, в якому чітко регламентував, які установи і як саме повинні змінити розпорядок робочого дня. Справа пішла на краще. І це показала перевірка, яку ті ж народні контролери — хвала їм за послідовність! — провели нещодавно. І все ж, як показала ця перевірка, й донині потрапити, скажімо, до автоінспекції або до військкомату можна лише в робочий час, з 9-ї до 18-ї.

Добре було б, якби й народні контролери інших областей час од часу проводили такі перевірки, рейди і виявляли тих, хто й дотепер працює лише так, як зручніше їм самим, не думаючи, чи воно зручно іншим.

Щодо цього, слід сказати, гарний приклад подають органи прокуратури. Тут черговий працівник прийме відвідувача й у вечірні години, й у суботу, і навіть у неділю. Але подавати гарний приклад трохи замало, бо ж не всі жадають переймати, запозичувати передовий досвід. Працівники прокуратури порядком загального нагляду могли б виявляти тих, хто своїм консервативним і законсервованим розпорядком дня сприяє збільшенню дозволених прогулів,— і через місцеві органи влади закликати їх до порядку, чи то пак, до оптимального розпорядку дня.

Ось тоді буде гарно! Тоді Антон Іванович у свою заслужену відпустку поїде ловити рибу, а не бігатиме по установах.

Овсій КРУКОВЕЦЬ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

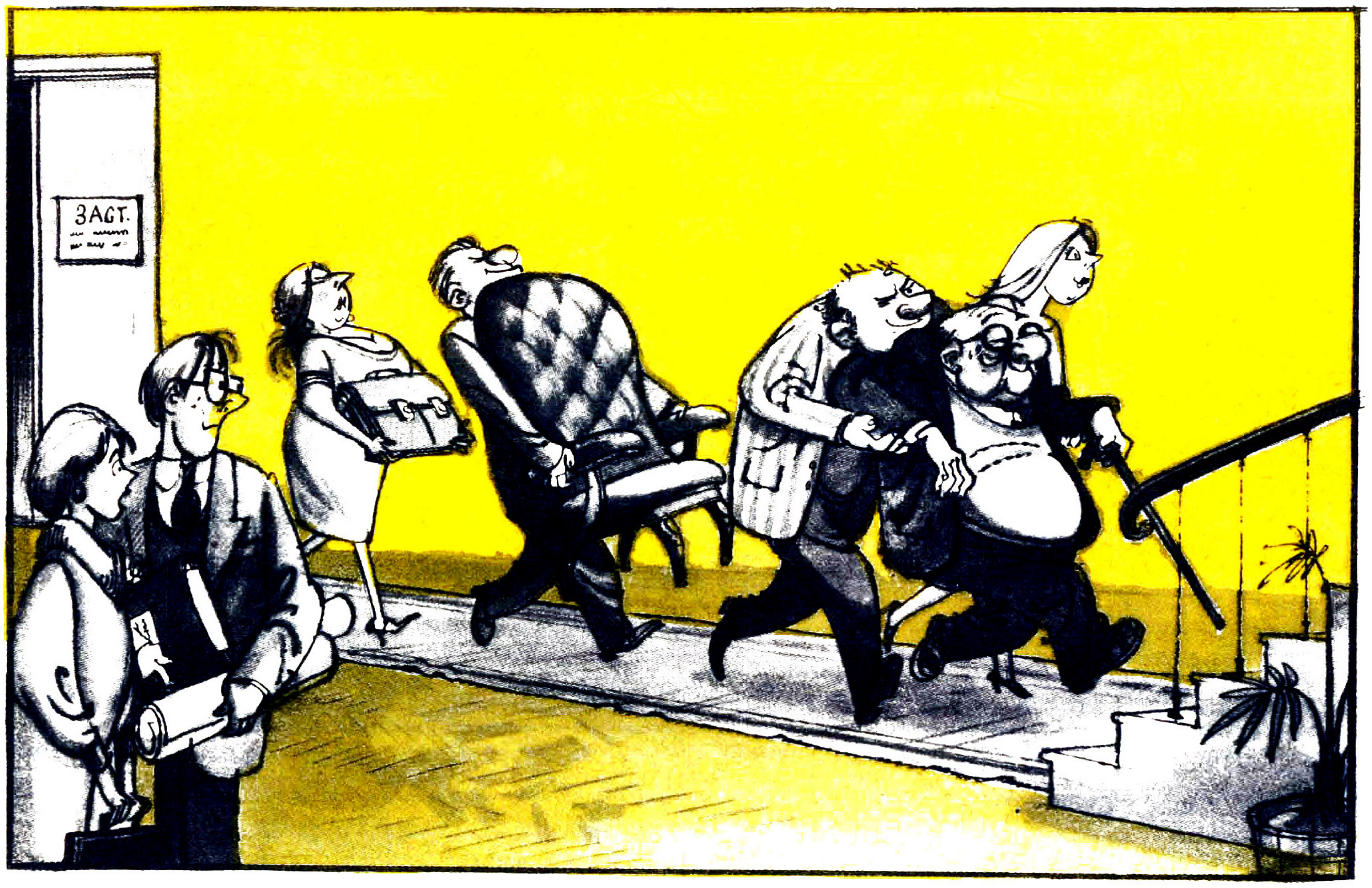

— А це його переводять на підвищення.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

ТАП

АВТОМОБІЛЬ-НЕВИДИМКА

Як передає наш сумський кореспондент, спеціалісти Охтирської станції технічного обслуговування виявили дивовижну модель «Жигулів», які належать мешканцю с. Грунь Г. Т. Бугаю. На перший погляд, цей автомобіль практично нічим не відрізняється від інших автомашин тієї ж марки. Має лише властивість несподівано зникати. У всякому разі, коли ця машина потрапила на ремонт ще 18 березня ц. р. на згадану СТО, її упритул не помічали працівники цієї установи понад три місяці. За цей час вони встигли відремонтувати десятки інших, які прийняли в ремонт значно пізніше. Директор Охтирської СТО О. І. Сергієнко та генеральний директор виробничого об'єднання «Сумиавтотехобслуговування» Д. Ю. Юрко прокоментувати цей дивовижний феномен поки що не наважуються.

У СВІТІ ЦІКАВОГО

ХАРКІВСЬКА область. (Кор. ТАП). У районі островів Фіджі радіостанції запеленгували сигнал «SOS». Як з'ясувалося згодом, сигнали йшли від жителів вулиці Челюскінців у селищі Краснокутську. На запитання кореспондента, що змусило жителів подавати такий сигнал, вони відповіли: «Ми, взагалі-то, подавали сигнал у селищну Раду про те, що нашою вулицею протікає справжнісінька річка, через яку в будь-яку пору року ні пройти, ні проїхати, і ми тонемо у багнюці. Чому той сигнал почули на Фіджі — незрозуміло. У селищній Раді його не можуть почути ось уже сім років».

РОЗГАДАНА ЗАГАДКА

КІРОВОГРАДСЬКА область. (Кор. ТАП.). У селі Вищі Верещаки Олександрівського району сталася загадкова подія. Пізнього вечора до будинку громадянина П. М. Зубка підкотила машина з черкаськими номерами, з неї вийшли люди, вручили П. М. Зубку під розписку купу брудного й засмальцьованого ганчір'я і швидко поїхали. Селом поповзла чутка, ніби в будинку П. М. Зубка відкривається пункт по прийманню утильсировини.

Нашого кореспондента зацікавив такий факт, і він попросив Павла Миколайовича детальніше розповісти про нього.

— Нічого особливого не сталося,— відповів П. М. Зубко. — З Матвіївського побуткомбінату Чигиринського району на Черкащині після втручання Перця мені повернули піджак, який два роки тому я здав у хімчистку. Та й то повернули не мій піджак, а якусь поношену ганчірку з чужого плеча. А щодо ганчір'я, то це перебільшення.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

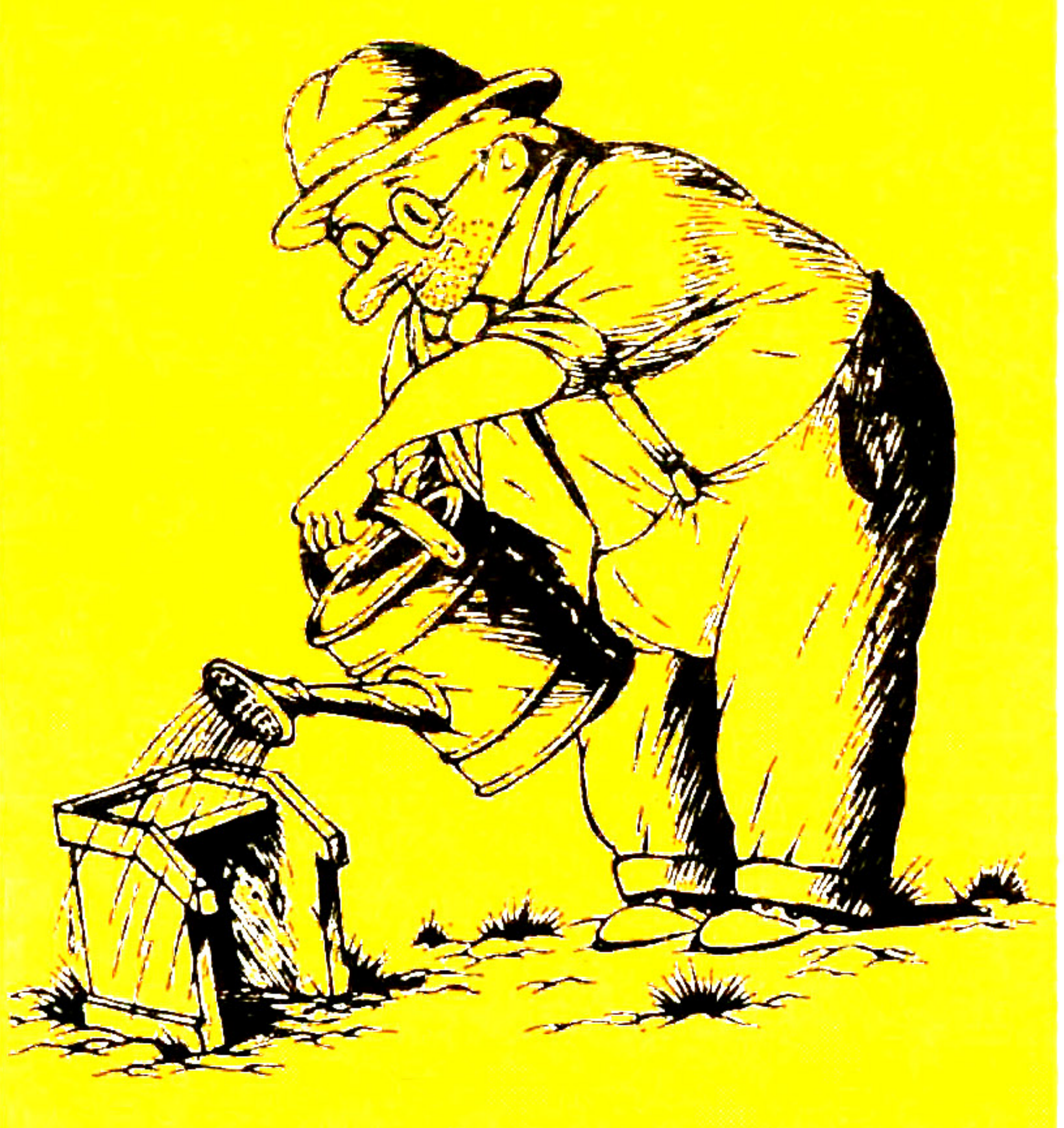

Без слів.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

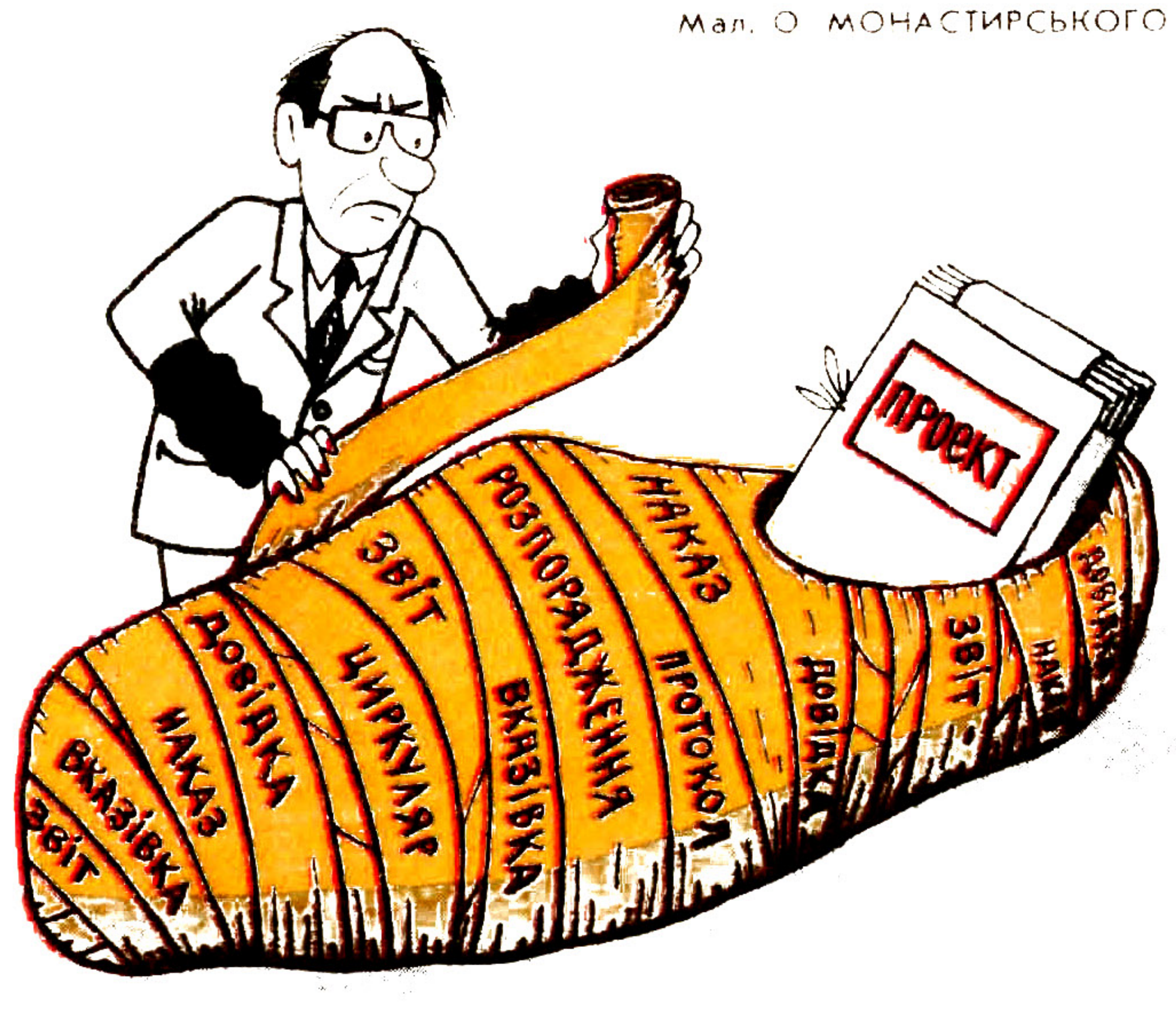

Засушили.

Мал. В. СОЛОНЬКА

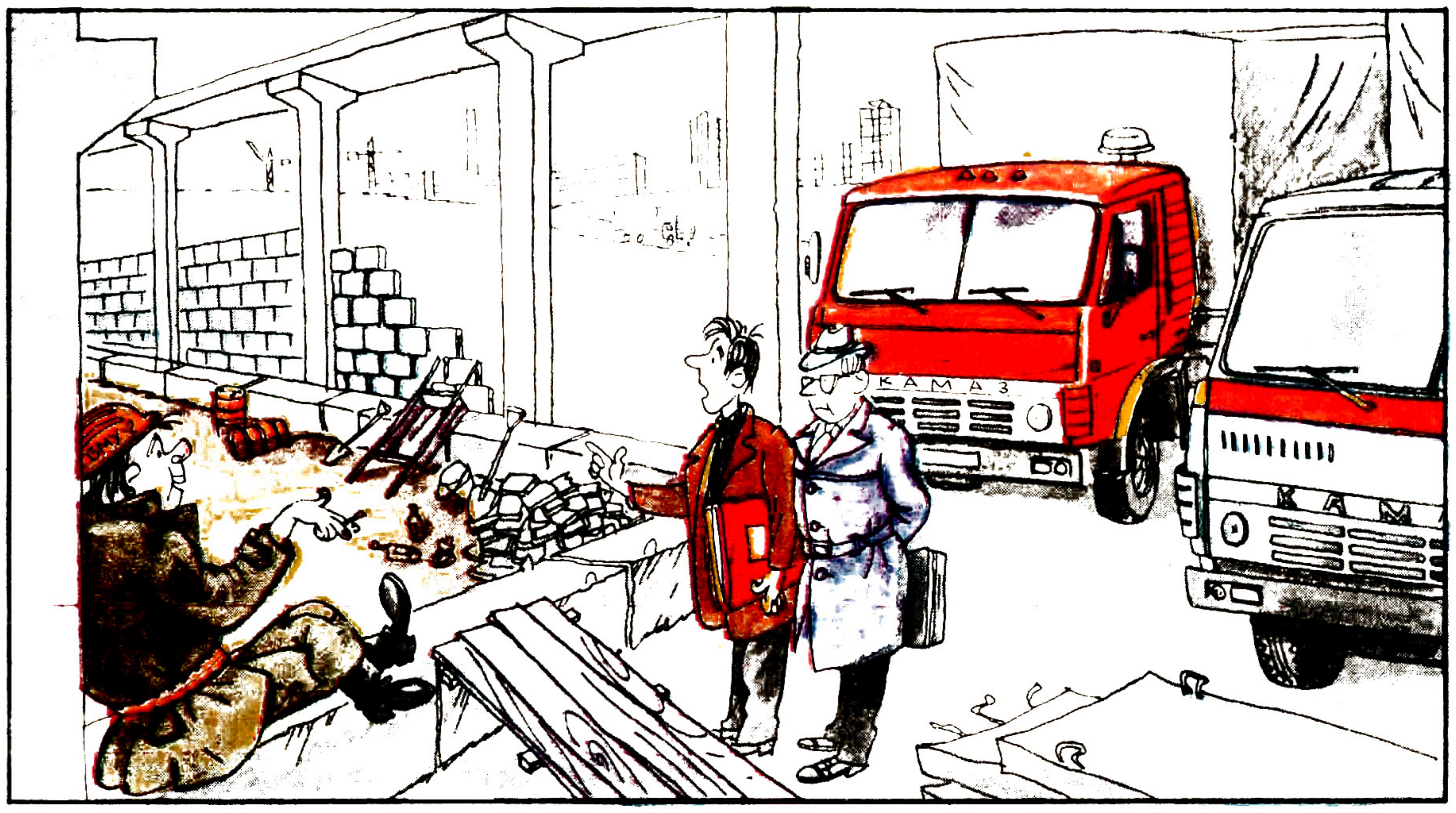

— А нас уже по чергову продукцію прислали.

Мал. В. СОЛОНЬКА

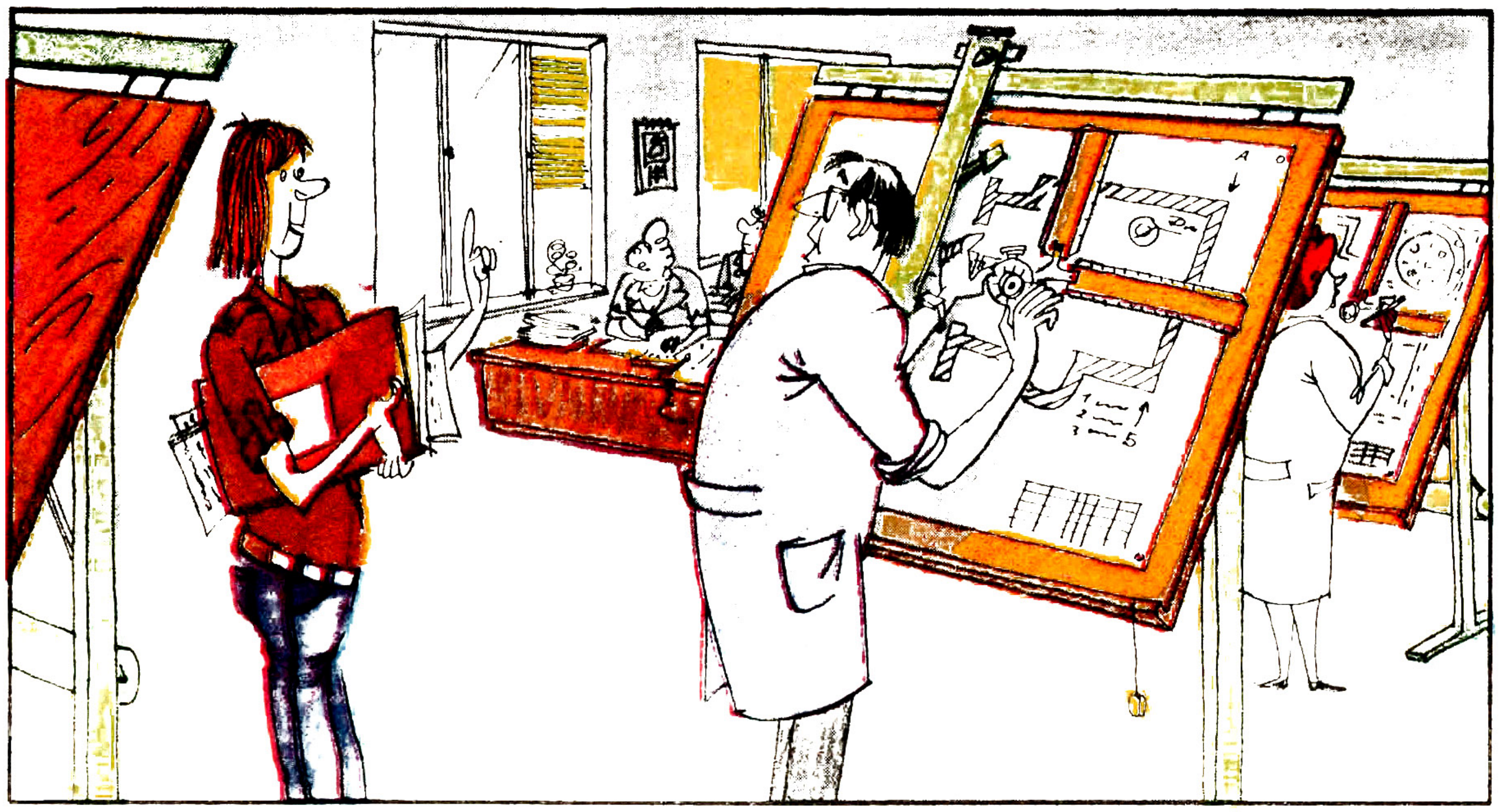

— Де це тебе носить! Чому не працюєш!
— Ніколи: готуюсь критикувати начальство.

З ЦИКЛУ «САТИРИЧНІ РЕЗОЛЮЦІЇ ВЗДОВЖ СПИН ВОРОГІВ РЕВОЛЮЦІЇ»

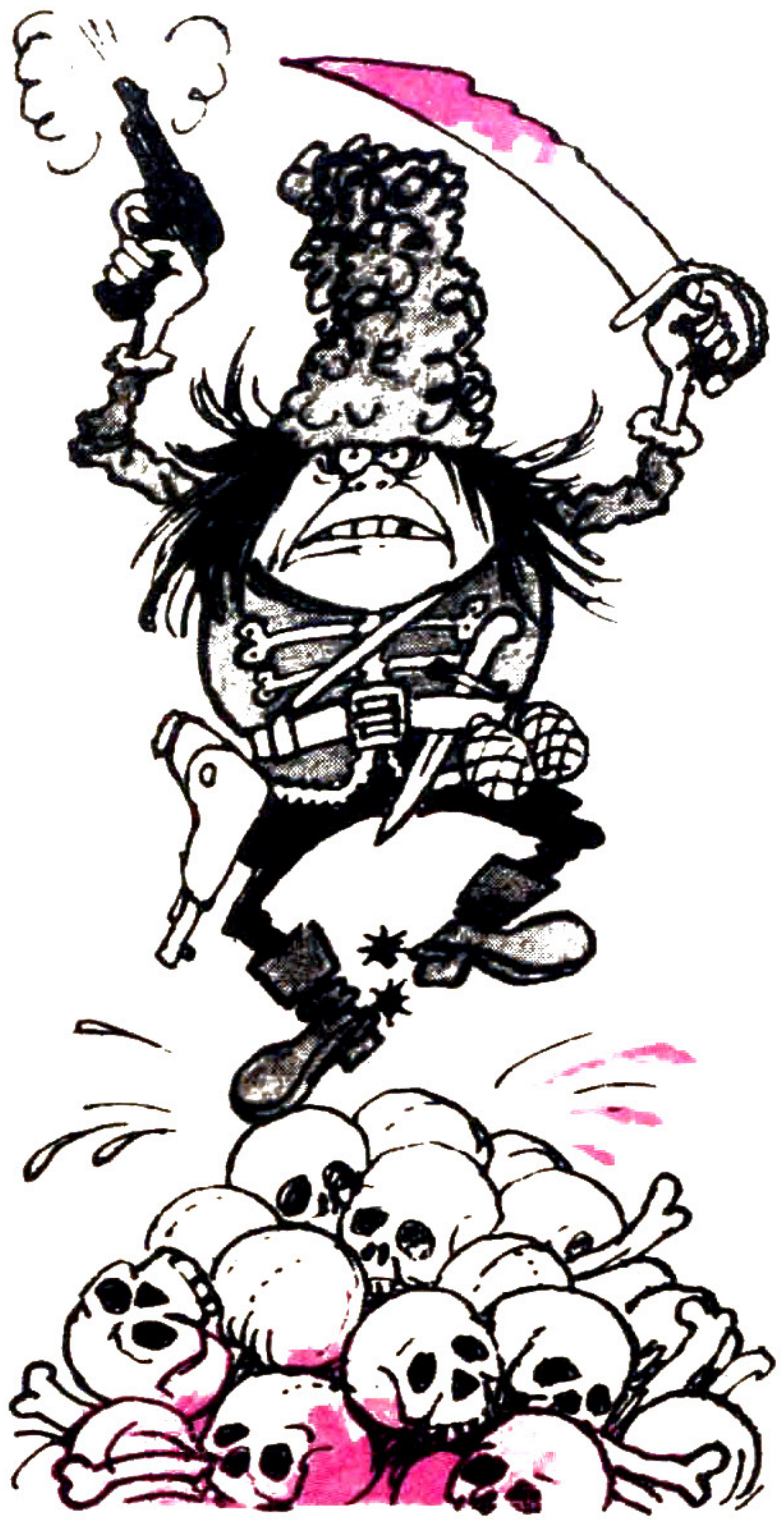

ТРИЧІ ІУДА

Анархіст Махно чи просто бандит? Нестор Іванович обрав свій шлях — у бандити. Про таких Едуард Багрицький писав: «Раньше шли мы в гайдамаки, а теперь в бандиты...» Уловлюєте різницю? Гайдамака — народний месник, а бандит — поняття недвозначне, бандит і є бандит.

Третього не дано: або за революцію, або проти неї.

І все ж партія більшовиків і уряд молодої Української Радянської республіки не втрачали надії зробити з Махна народного месника, а з його анархістів (більшість яких і приблизної уяви не мала, з чим його, отой анархізм, їдять) — революційних бійців.

Згодом це і вдаватиметься, і не зовсім... А поки що йде 1918 рік. На Україні — німецькі окупанти. До Махна у них руки не доходять. Та й не так уже завдає він їм клопоту.

За свою резиденцію Махно обирає місто Гуляйполе. Звичайно, Гуляйполе — не Версаль, а Нестор Іванович не Людовик XIV — Капет, але невдовзі махновщина запіниться на території, за малим — як пів-Франції: на півночі — від Вапнярки, на південь — до Херсона; від берегів Дніпра до берегів Південного Бугу і Дністра. Форсувавши саме ці річки влітку 1921 року, Махно щезне з України навіки, але попереду ще довгих і страшних, як сон, три роки махновщини.

Махно роздуває полум'я «революційної» боротьби на Україні і нахваляється, що незабаром чорний прапор анархії — «матері порядку» — майорітиме над усім світом.

Але ж чому цей «революціонер» вирізує комнезами на звільнених від німецьких окупантів землях, чому рубає шаблями і вішає ревкомівців у невеликих містах?

Тачанки Махна метляються по степах України. В обозі «народної армії» батька Нестора, між сувоями награбованої мануфактури, бляшанками сардин, брусами пожовклого сала, ящиками вишуканих французьких вин і суліями сизого самогону місцевого виробництва, витрушують із себе печінки і від того стають ще злішими на Жовтневу революцію «теоретики» — ідеологи анархізму, що втекли з Петрограда і Москви, з Києва і Харкова.

Для чого їх возить за собою Нестор Іванович? Для годиться хіба що, бо жоден із них не може ні з маузера пальнути, ні курку бабину злапати через своє абсолютне невміння і таку ж абсолютну відразу до будь-якої діяльності, хоч би та «діяльність» полягала в банальних грабунках. Для анархічного «антуражу» возить їх в обозі Махно, та ще — аби за пиятиками і оргіями роздмухували вони в ньому з «ідейних» позицій люту ненависть до всього по-справжньому революційного.

Та ось на Україну насувається «грабармія». Денікін — це вам не Петлюра, котрий мотається по Україні (в основному по «території» завширшки із залізничну колію) в пошуках порятунку і підтримки з боку Антанти. «Деніка-воїн» — на чолі регулярної армії, у своєму тилу він уже розгромив банду не одного «батька», він не стане розбиратися, «ідейний» Махно анархіст чи просто «батько» — черговий ватажок численної, проте ж банди. Банду розжене, а самого Махна повісить чи розстріляє за вироком чи без суду і слідства, що, власне, для Нестора Івановича буде однаковісінько.

І тут Махно згадує, що він хоч і анархіст, проте за революцію: його загін чисельністю в 6 тисяч шабель (дрібніша потолоч розбіглася, як тільки потягло у повітрі смаленим) вливається в лютому 1919 року в Червону Армію і воює проти денікінців у складі Задніпровської дивізії. Слово «воює», м'яко кажучи, не зовсім точне: поки дивізія Червоної Армії справді воює, перетинає шлях Денікіну, махновці мародерствують і грабують.

Ось вам зрада номер один: через три місяці, в травні 1919-го, загін Махна самочинно покидає позиції і оголює фронт.

Знову розбій і грабежі, тепер — у тилах Червоної Армії. Знову тисячі замучених, розстріляних, повішених, посічених шаблями. І робиться це то знічев'я (тітка останнього кожуха не хотіла віддавати), то з «ідейних», анархістських позицій, коли йдеться про долю голови ревкому чи комнезаму.

Минає якийсь час, і Махно вимолює собі прощення у Радянської влади. Йому вірять удруге і прощають.

Але тільки-но впоралися з Денікіним, загнали його військо в Крим, як на Україну прийшла інша біда — легіони білопанської Польщі.

Треба йти воювати, захищати республіку Рад... Воювати? Але ж... і тебе вбити можуть! Махно і його банда в основному набили руку на «війні» з беззбройними, на розстрілах беззбройних, на грабунках. Воювати — не самогон цмулити.

Словом, маємо зраду номер два. Але ще раз, востаннє повірили Махнові. Тепер його загін — у складі Південного фронту, яким командував М. В. Фрунзе.

Розгромлено Врангеля — і Махно знову стає тим, чим він був,— бандитом. Немає прощення тричі Іуді — Махнові! Горить земля під колесами його тачанок, гострять шаблі браві хлопці-котовці. Але поки Махно зі своїми недобитками вирине на правому березі Дністра, в боярській Румунії, він нанесе іще одну рану Україні — від його руки загине славний син українського народу, полум'яний більшовик-ленінець, герой громадянської війни Олександр Іванович Пархоменко, 100-річчя від дня народження якого ми відзначали в грудні минулого, 1986 року.

Тричі анафема лютому катові українського народу, тричі Іуді — Несторові Махну!

Микола БІЛКУН.

ЗАВ'ЯЗАВ

БУВАЛЬЩИНА

Розповім я вам одну цікаву історію, котру почув у Голопристанському райвідділі міліції, що на Херсонщині. Сміливо називаю адресу, бо інформацію отримав, як мовиться, з перших рук, від безпосередніх учасників не такої вже давньої події, у присутності головного її героя.

Сама по собі подія була досить рядовою. Старшині Сергію Колосу, який щойно повернувся з армії і почав міліцейську службу, доручили доставити у відділ одного неробу та пияка. Назвемо його Петром Бухалом.

Оскільки Сергій на той час уже встиг вивчити усі точки перебування і маршрути пересування підопічного, то старшині вистачило не більше трьох годин на розшуки і доставку його до слідчого.

Лише через рік вони зустрілися знову, оскільки Бухало саме цей строк відбував покарання.

— Не інакше як за мене зірочку дали? — підозріло запитав Бухало, побачивши інспектора карного розшуку в погонах молодшого лейтенанта.

— Ясна річ,— не став заперечувати Колос, який не втрачає почуття гумору і при виконанні службових обов'язків.

...За деякий час знову вскочив Бухало у халепу. Значно серйознішу: вирішив похмелитися, а оскільки магазин уже був зачинений, то зламав двері. За збігом обставин, довелося затримувати злочинця не комусь іншому, а саме молодшому лейтенантові Колосу.

Тепер вони розлучилися аж на два роки. Посиленого режиму, зрозуміло.

Як кажуть, гора з горою не сходиться... Зійшлися і вони, тільки-но відбув Бухало свій строк.

— Уже й лейтенант! — аж затрусився він, забачивши давнього знайомого. — Ще одну зірочку дали за мене?..

— Ясна річ! — знову незворушно підтвердив Колос. — А якщо спіймаю тебе знову на гарячому, то сам розумієш...

— Не діждешся більше! — рвонув на собі сорочку Бухало. — Вік волі не бачити, як ти за мене іще хоч одну зірочку дістанеш! Зав'яжу...

— І уявіть собі — не збрехав. Більше ми з ним так і не зустрілися,— закінчив свою розповідь Колос. — Чи справді через мене, а чи, може, просто остогидло Бухалу, як кажуть, життя на нарах, але зав'язав остаточно. Хлопці з відділення профілактики підтвердили. Будемо вірити, що перевиховався...

Сергій Колос вважається одним із кращих інспекторів у районі. А нещодавно йому присвоїли чергове звання — старший лейтенант. Але до цієї події, як ви розумієте, Бухало не має аніякісінького відношення.

Володимир ГЛИГАЧ.

м. Херсон.

Дебют у «Перці»

Чиста совість

ГУМОРЕСКА

— Андрійовичу, здрастуй! Пробач, що по телефону турбую — справа у мене термінова. Захворів я сьогодні: кашель, температура, нежить, а завтра у відрядження. Лікуй, дорогий, рятуй!

Кажеш, подивитися треба? Навіщо ж тобі на мене дивитися? Два дні, як бачилися. Невже забув? Згадав, нарешті, ну, молодець!

Зараз я тобі покашляю у мікрофон, а ти порадиш, що мені ковтати три рази на день. Чув? Ну, як? Кажеш, погано кашляю! То я можу краще. Тільки вуха чимось затули і за щось тримайся руками. Бо я сьогодні на роботі як зайшовся, то Кушко чути перестав, а Гонтю — він якраз навпроти мене сидить — до стільця ніби пресом приперло. То що ж мені робити? Послухати треба? Зажди хвилинку, зараз роздягнуся. Так, готовий. Командуй, куди трубку прикладати. На відстані не слухають? Відстав, Андрійовичу, відстав! Тепер усе на відстані роблять. Дистанційне управління! Моя сусідка, неосвічена особа, і та на відстані слухає! Вухо до підлоги на шостому поверсі приставляє і все, що внизу робиться, чує. Перший поверх, правда, не ловить, а всі інші — без перешкод. Коротше, кажи, куди мікрофон прикладати, а то я стою голий з телефоном, як грецька міфічна скульптура. Так, зрозумів, прикладати до спини. Нічого не чуєш?! Гаразд, підемо далі. Ну, як? Ніяк? Як же ніяк, якщо коли вдихаю, свистить тоненько, а коли видихаю, то ніби щось википає. Не чуєш?

Ти, Андрійовичу, поки щось почуєш, то я сам собі від холоду всі зуби повибиваю. Зараз одягнуся, тоді договоримо.

Слухай, а може, мені випити чогось або з'їсти? Чи, може, напаритися добряче, чи навпаки — змерзнути градусів на двадцять нижче нуля. Кажуть, холодом тепер лікують. Не можеш нічого без обстеження порадити?.. А хто може? Не знаєш?..

Я тобі все розтлумачив, телефонною трубкою на спині мозолі натер, і нічого?.. Отакі, бач, спеціалісти. А думаєш, коли я до тебе у поліклініку прийду, ти слухатимеш мене? Раз глянеш, а десять хвилин писатимеш.

Андрійовичу, запевняю, можеш спокійно виписувати лікарняний. Совість у тебе чиста.

Юрій МОСТОВИЙ.

м. Вінниця.

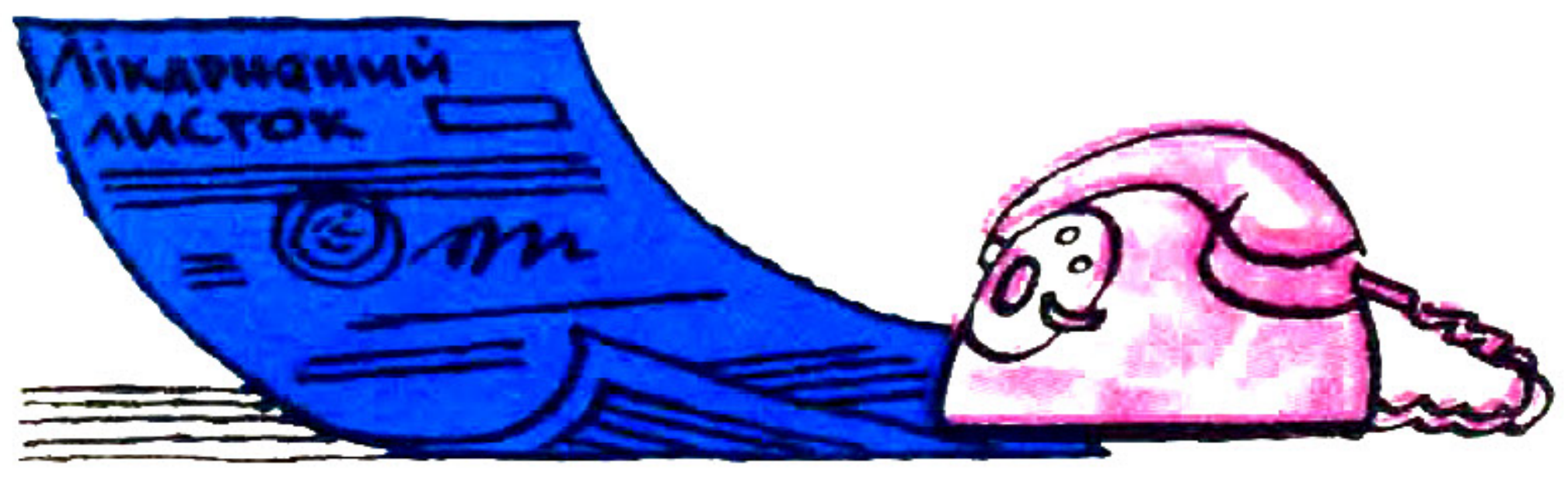
Лікарняний листок

СЕМЕН ПОЛОВА ТА ПЕРЕБУДОВА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

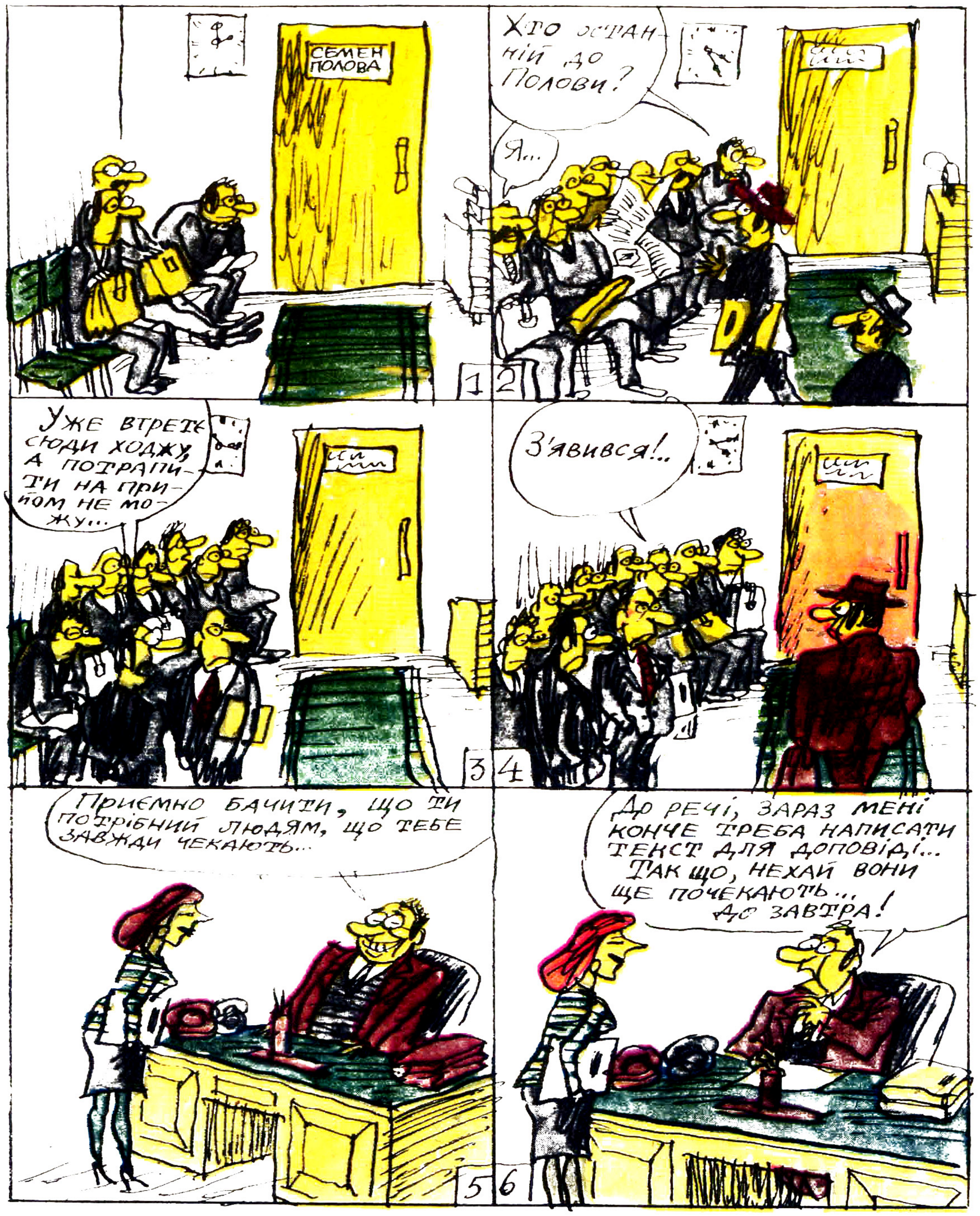
СЕМЕН ПОЛОВА
1
Хто останній до Полови?
Я...
2
Уже втретє сюди ходжу, а потрапити на прийом не можу...
3
З'явився!..
4
Приємно бачити, що ти потрібний людям, що тебе завжди чекають...
5
До речі, зараз мені конче треба написати текст для доповіді... Так що, нехай вони ще почекають... До завтра!
6

Мал. В. ГЛИВЕНКА

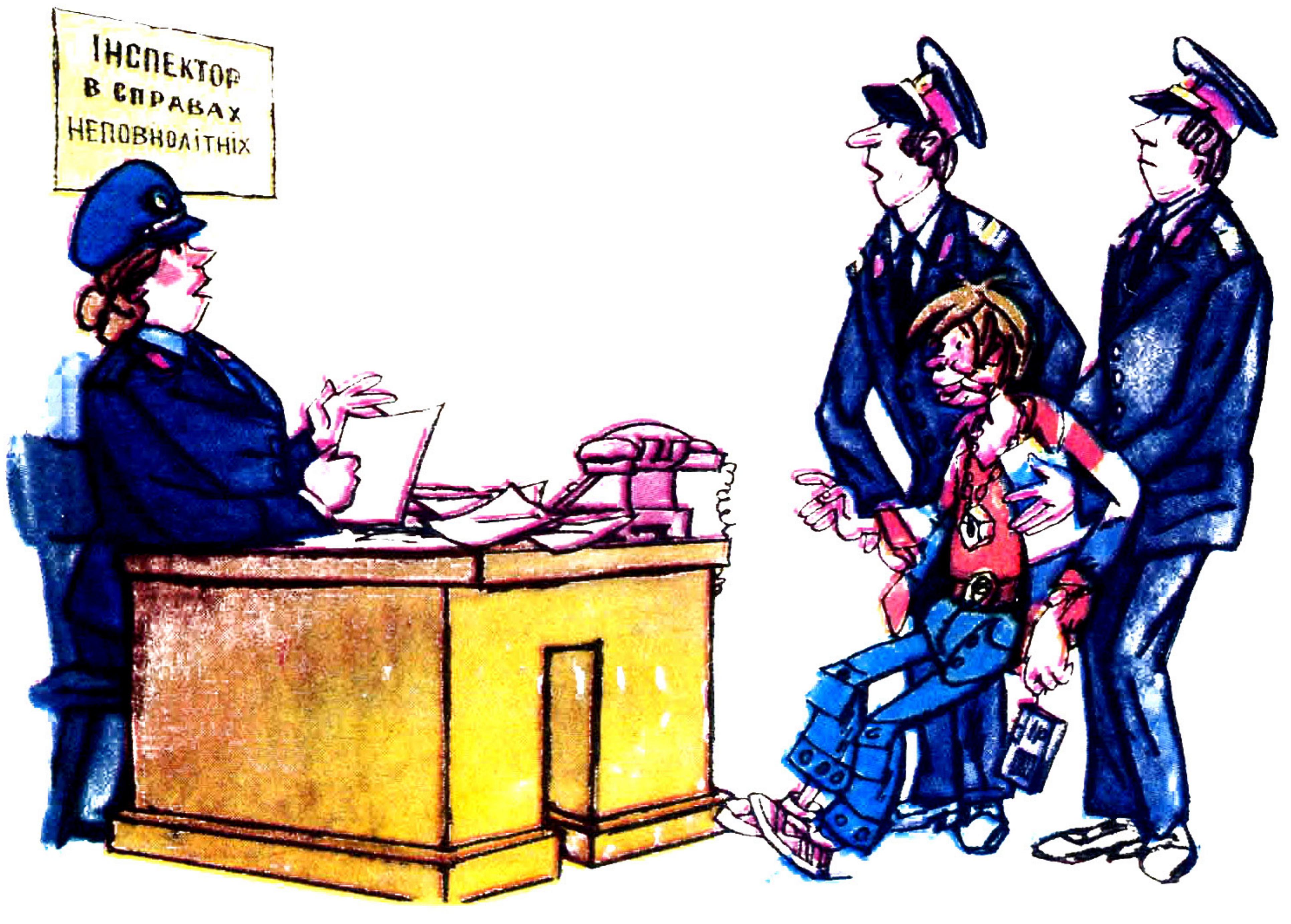
ІНСПЕКТОР В СПРАВАХ НЕПОВНОЛІТНІХ

— А я і не знав, мамо, що ти тут працюєш!

СУДІТЬ САМІ

ШАБАШ НА КЛАДОВИЩІ

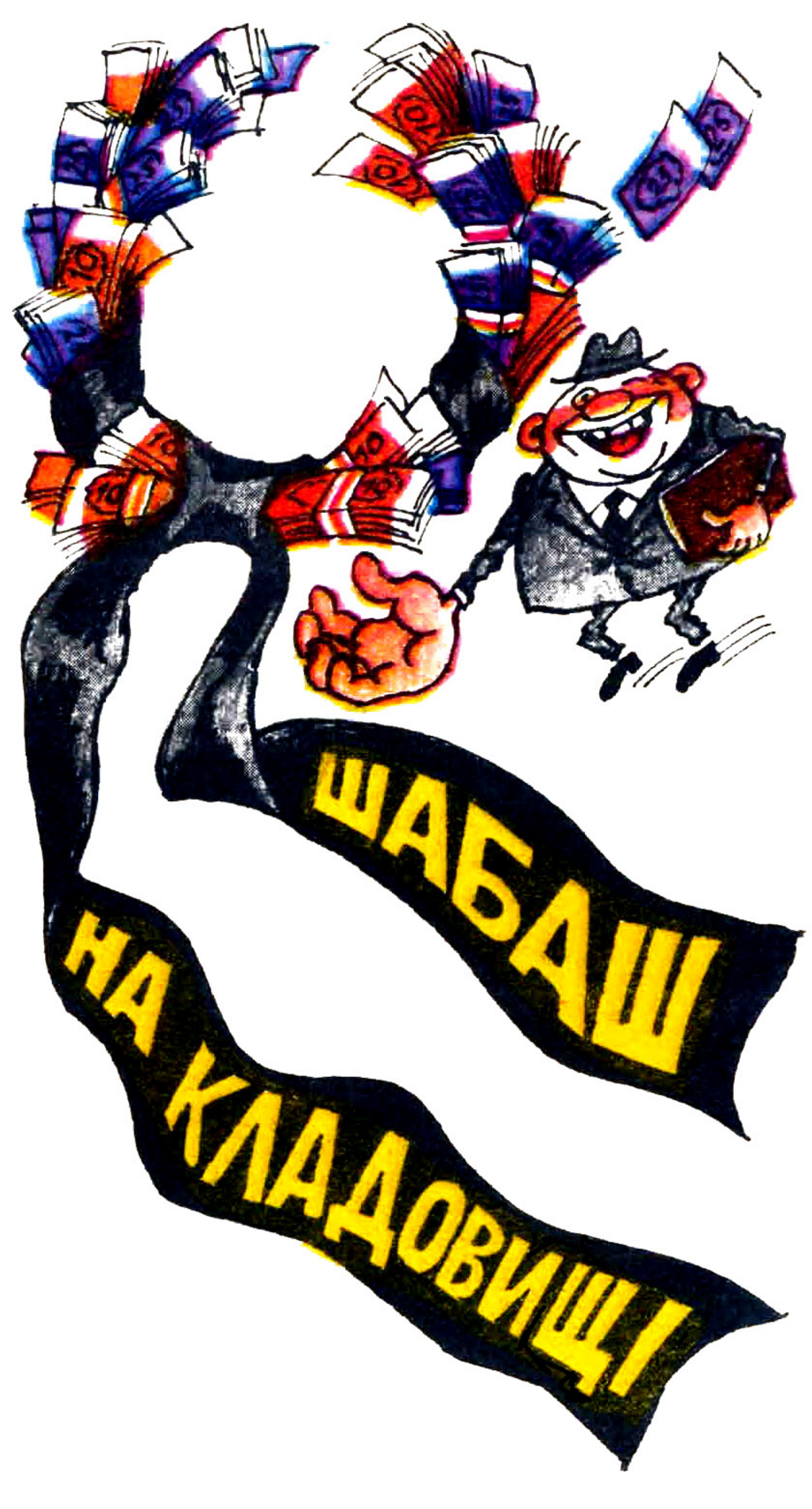

Під час слідства виявилося, що начальник Криворізького комбінату комунальних підприємств М. І. Гончаренко інколи на планірках щиро бив себе у груди і з якимось хворобливим азартом вигукував на адресу своїх підлеглих:

— Ви мене, мабуть, посадите!

То не був звичайний емоційний перебір. Начальник «похоронки», як величали у побуті Миколу Івановича, мав на те серйозні підстави. Бо його рильце, вибачайте за різкість, було добряче в пушку. Адже до кишені М. І. Гончаренка регулярно потрапляли грошики, за які той ні в одній відомості не виводив свого підпису. Ці грошики йому крадькома, намагаючись із цілком зрозумілих причин скидатися на привидів із кладовища, підсовували в кишеню окремі підлеглі.

Тому Гончаренко знав, що вигукував! Підлеглі справді могли його посадити. Але так палко гніватися на них було явно занадто. Та й, власне, за що? Приміром, музикант «похоронного» оркестру С. О. Кутенков показав на слідстві, що начальник комбінату, розпитуючи про «ліві» реквієми, тобто про той музичний супровід, за котрий музйки, обминаючи стіл замовлень, брали безпосередньо собі, завжди на очах похмурнішав.

— І по скільки ви лупите? — цікавився він, а потім із звинувачувальним сарказмом зауважував, що егоїзм служителів траурної музи не має меж, бо вони, розподіляючи виручку, не враховують інших. На слові «інших» Микола Іванович робив такий трагічний наголос, що навіть мертвий би втямив, про що йдеться.

Подібні вимагальні мотиви не раз чули від начальника «похоронки» й інші працівники комбінату, котрі мали відношення до обслуговування на криворізьких кладовищах. Зокрема, керівник оркестру А. М. Цукерман, агент ритуальної служби Г. В. Молибога, водій О. Л. Рибальченко. І, якщо на те пішло, Микола Іванович мав певне право розраховувати на частку прибутків, що витрушувалися з клієнтів. Бо, по-перше, він особисто багато в чому подавав приклад.

Так, Гончаренко виділяв для потрібних людей найліпші місця для могил, дефіцитне сусальне золото тощо. Такі послуги, ясна річ, робляться не тільки за спасибі. Тому й поширювалися у Кривому Розі уперті чутки, що справи на кладовищах не зовсім чисті.

Та й, відверто кажучи, без милостивого, а то і благословляючого ставлення Миколи Івановича до поборів, що широко практикувалися тут, примогильним шахраям не жилося б, як у раю. А так вони дозволяли собі все, що завгодно. Отой реквіємний оркестр, наприклад, наводив сум своєю приватновласницькою діяльністю. Поділившись на ударні підрозділи, музики видували із своїх альтів та баритонів десятки похоронних маршів на місяць, презирливо ігноруючи квитанційний контроль.

Причому шабаї від поминального жанру поставили все на дуже високий організаційний рівень. Цілий рік стирчав біля віконця каси комбінату звільнений від обов'язків вигравати траурні мелодії ініціативний оркестрант Б. О. Ярцев. І, весело підморгуючи майстру стола замовлень М. Я. Шишкіній, артистично перехоплював клієнтуру. Стимулювала його на підвищену активність прогресивна оплата праці за кінцевим результатом. Бо по три карбованці з перехопленого покійника мав він. Тобто на індивідуальному підряді була людина в цьому колективному лівацтві. Отож і старалася на совість, якщо тільки доцільно тут вести мову про таку моральну категорію.

Коли ж оркестр грав за офіційним замовленням, тоді клієнта без особливих церемоній відводили вбік і ультимативним говірком запитували:

— Вам збацати від душі чи абияк?

Цілком зрозуміло, що розчулений клієнт на абияк не погоджувався. А за підвищену якість музичного супроводу доводилось накидати енну суму.

Платити понад зазначену в квитанції цифру доводилось також і за оббивку труни, і за викопану могилу, і за пам'ятники. Тобто — майже на кожному кроці тут нахабно вимагали із охоплених відчаєм людей троячки та червінці. Навіть біля могили, в найскорботніші хвилини не соромились схопити за рукав і відкритим текстом проголосити, що за більш натхненне, ніж звичайно, прощальне слово під час ритуалу, сказане комбінатівським оратором, теж треба «підкинути».

Дозволяти отакий шабаш на кладовищах нечистим на руку — і існувати на саму офіційну зарплату?! Це, мабуть, не вкладалося в голові у начальника комбінату. Бо ж нестерпно хотілося йому мати «Жигулі», а до них гараж, а до гаража... І ось настала хвилина, коли в спітнілу долоню лягла перша купюра вартістю п'ятдесят карбованців — пожертвував від своїх щедрот агент Г. В. Молибога.

Не будемо даремно теоретизувати, що відчував у цю психологічно цікаву мить Микола Іванович. Бо знову скотимось на загальноприйняту точку зору, що той, хто бере, спочатку відчуває пекельні муки.

Отож хіба можна при більш глухій, ніж у небіжчика, совісті щось переглянути у власній поведінці? Навіть після того, як у «Робітничій газеті» у вересні минулого року з'явилася репліка про побори на кладовищах?

Ні, формально після виступу газети все було зроблено, як і належить. Микола Іванович вмить видав наказ про заходи щодо рішучого викорінення хабарництва серед підлеглих, а керівникові оркестру А. М. Цукерману навіть оголосив сувору догану. Оскільки ж сам був не підлеглим, а начальником, то, мабуть, зробив висновок, що власної персони все це не стосується. І вже з наступного місяця почав брати із покараного за слабку виховну роботу Анатолія Менделейовича кругленькі суми. Щоб, значить, не виникло підозри, начебто все піде по-новому.

Хоча, може, цей тактичний хід начальника треба водночас розглядати і як фінансову компенсацію за певні моральні збитки. Адже, реагуючи на виступ преси, Дніпропетровський облкомунгосп теж видав не менш суворий наказ про аналогічні заходи, а Миколу Івановича удостоїв тієї ж кари, що випала на долю Цукермана, а саме — догани. Хоча й потурала Гончаренку сама Весніовська — начальник ритуального відділу облкомунгоспу.

І такий раптом пасаж із наказом! Одне втішало — контроль за втіленням грізних засобів було покладено не на будь-кого, а на саму ж таки Весніовську. Це можна було розцінити як «добро» на подальшу безконтрольність.

Отож і вийшов, так би мовити, на новий виток у своїх хабарницьких вимогах до підлеглих М. І. Гончаренко. А їм би зрозуміти, проникнутися до свого начальника співчуттям. І почекати, поки той вгомониться та й знизить таксу на хабарі.

Але підлеглі чомусь не прониклись. Більше того — поскаржились у відповідні органи, що пристойного життя у них не стало через оті непосильні вимоги. А невдовзі начальника «похоронки» і було спіймано, як то кажуть, на гарячому. Коли той відстовбурчував кишеню для чергового внеску. Що й дало змогу посадити його на дубову лаву підсудних.

Офіційно майже одночасне звернення А. М. Цукермана, Г. В. Молибоги та Б. О. Ярцева в міліцію було кваліфіковано як факт каяття та прозріння. Але, зауважимо,— лише завдяки сприятливим сімейним обставинам. Бо про непосильні хабарі начебто стало відомо дружинам потерпаючих, а ті чомусь водночас і підштовхнули своїх благовірних до зізнання. Що й врятувало тих. Суд вирішив не притягати їх до кримінальної відповідальності.

Отже, слава завбачливим подругам! Може, відтепер сумні звуки на криворізьких кладовищах стануть чистими, як і прощальне слово під час ритуалу.

А. НАУМОВ.

Дніпропетровська область.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Дванадцять років у Харківському об'єднанні хлібопродуктів вважали директора Білоколодязянського елеватора В. Є. Попова старанним, принциповим керівником, людиною морально чистою, як світанкова роса.

Та це виявилося чистісінькою ілюзією. В. Є. Попов систематично не виконував своїх прямих службових обов'язків, організував пиятику на підприємстві, беручи в ній активну участь, порушував житлове законодавство.

У червні минулого року Вовчанський райком партії належно оцінив дії В. Є. Попова: виніс йому суворе партійне стягнення із занесенням до облікової картки, а наказом по Міністерству хлібопродуктів республіки його звільнено з посади.

Проте уже в січні цього року В. Є. Попов опинився в кріслі начальника Білоколодязянського бурякопункту цукрового заводу, про що жителі селища написали листа у «Перець».

Секретар Харківського обкому партії І. Калантай повідомив, що помилку виправлено. Керівництву Першого імені Петровського цукрокомбінату вказано на недоцільність перебування В. Є. Попова на посаді начальника бурякопункту як такого, що скомпрометував себе. Тепер його переведено трактористом бурякорадгоспу цього ж цукрокомбінату.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

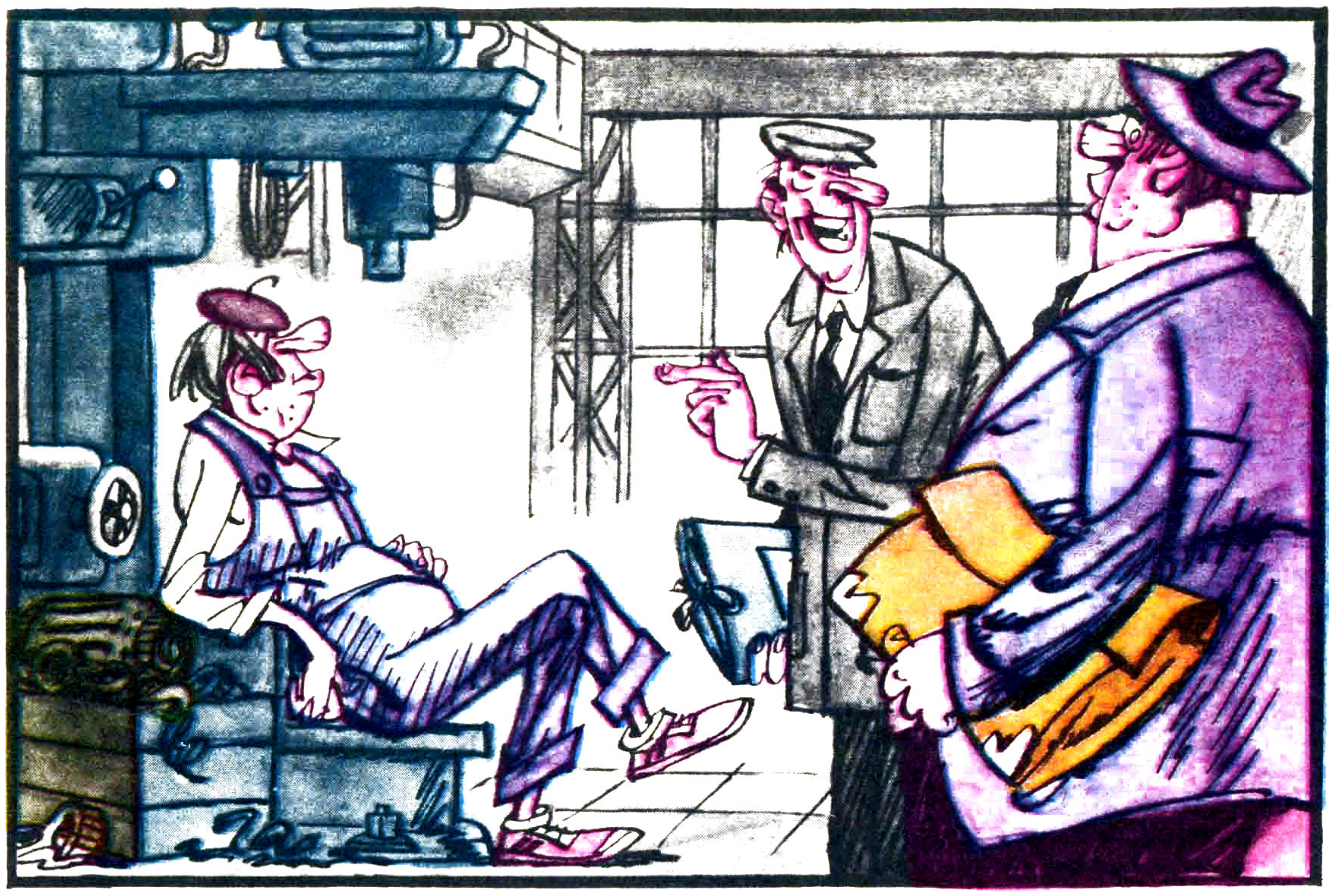

— А Савчук достойний кандидат на Дошку пошани: не п'є, не прогулює, не вештається по цеху. Сидить собі — і все!

Справжній МУЖЧИНА

УСМІШКА

Зустрілися Петро та Михайло, давні друзі.
— Ну, як живемо-поживаємо? — традиційно поцікавився Петро.

— Та,— безнадійно махнув рукою Михайло. — Не знаю, що й робити зі своєю Лесею. Така чудова й спокійна дівчина була. А одружився — не впізнати: нервує з кожного приводу і без усякого приводу. От сьогодні вранці питає: «Якої ти думки про Марію четверту?» — це її нова подруга. Я й кажу: нічого, мовляв, приємна жіночка. А вона як накинеться на мене! Ти, мовляв, був бовдуром, бовдуром і помреш... Вона, виявляється, полаялася з Марією...

— Що ти бовдур, то і я тобі скажу,— перебив Петро. — Треба ж бути мужчиною, хоч трохи тямитися на жіночій психології. Коли дружина радиться з тобою або питає твою думку про щось чи про когось, то це, голубе мій, зовсім не означає, що вона хоче знати твою думку: у неї вже є своя. І на все своя відповідь. Не твоя думка у неї в голові сидить. Але від тебе вимагається тільки підтвердити, що це якраз саме твоя думка. І сварок ніколи не буде. Ось, наприклад, коли моя радиться зі мною, я без усяких запитую: «Оксаночко, а що ти, рідненька, хотіла б од мене почути?» Вона трохи зніяковіє, а потім починає: «Мені здається...» Я ж спокійно вислуховую, що їй «здається», і... тоді наші думки збігаються. Утямив?

— Угу,— кивнув головою Михайло.

Десь через місяць-півтора, у неділю, Петро зі своєю Оксаною прогулювався берегом Дніпра. І — на тобі! — серед робітників, що розвантажували баржу з колодами, побачив Михайла.

— Чого це раптом головний конструктор солідного заводу з колодами вовтузиться? — здивовано запитав Петро. — На п'ятнадцять діб ускочив, чи що?

— Та ні, гірше,— важко зітхнув Михайло. — Після отієї нашої розмови я задумав твоїм методом покористуватися. Щоразу, як тільки Леся хотіла знати мою думку про нову сукню або про щось таке інше, я цікавився: «А що ти хотіла б почути, Лесенько?..» Ну, що ж,— зітхнув іще важче,— правда твоя: Леся стала ніжною та лагідною. Але щоб свою чоловічу гідність і сімейну гармонію зберегти, мені ось доводиться м'язи «накачувати» — бо далі вже не можна у борги залазити.

Микола ХУДАН.

м. Київ.

— Раз... два... взяли!

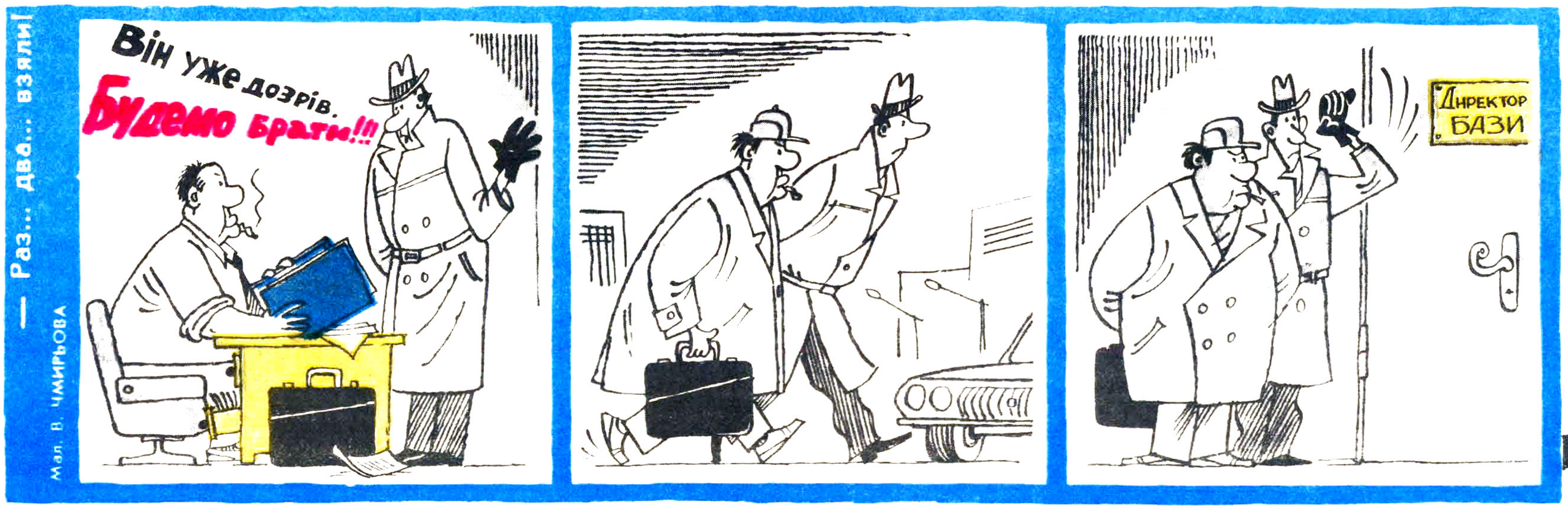

Він уже дозрів.
Будемо брати!!!
Директор бази

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

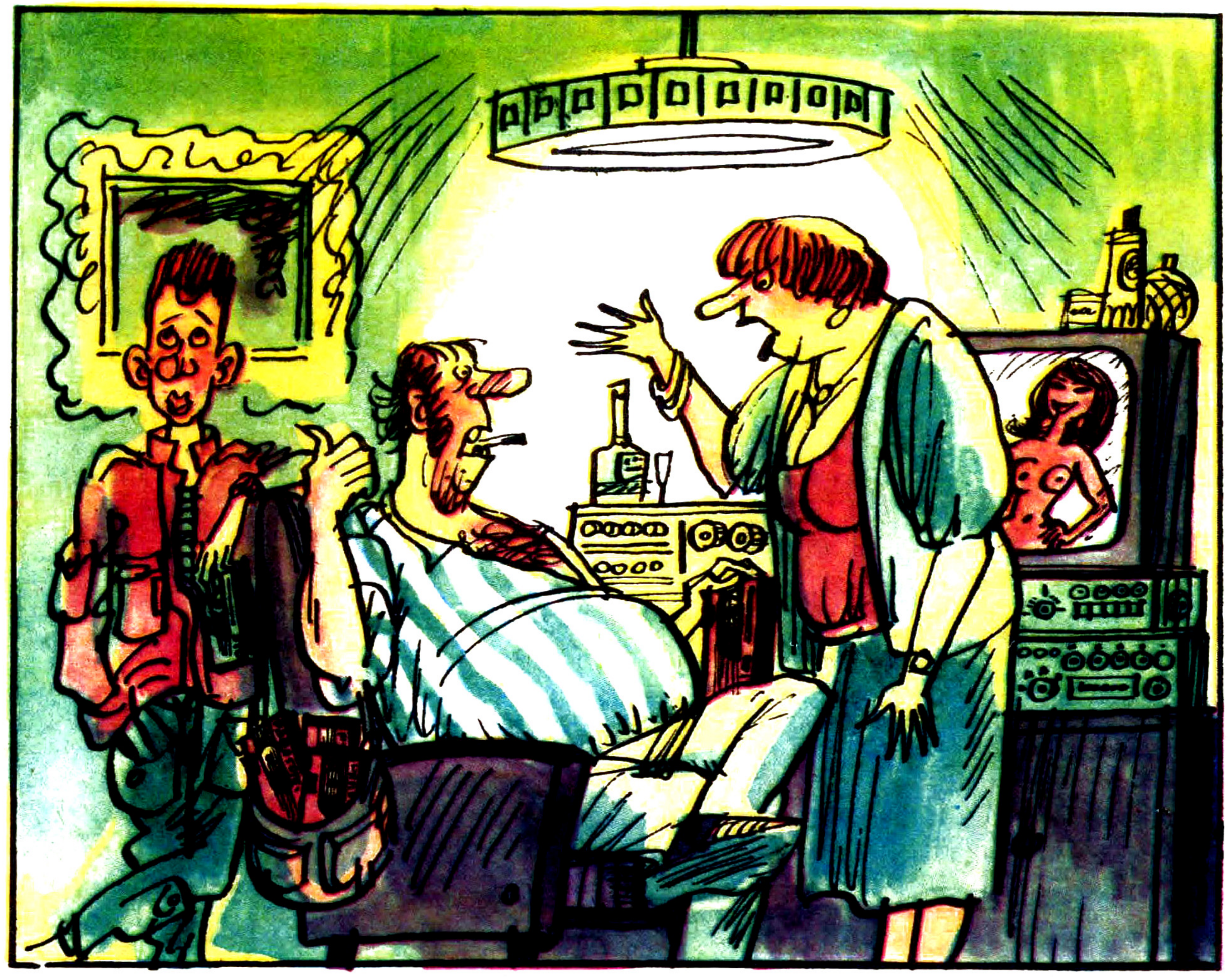

— Чому ти дитину вчиш?
— Так він мені й дістав ці записи!

ВИБРИКИ ПЕГАСА

«Повсюду з несунами ідуть
бої запеклі,
Не один хапун заплясав,
Як Марко по пеклі».
Т. С-ий, м. Запоріжжя.

— Та ще під такий акомпанемент!

«Отак Хома,
Все лаючи Уляну,
Забув, що він без неї —
(Ха-ха-ха)
Ні богу свічка,
Ні чорту кочерга».
О. Р-а з Лисичанська.

— Змушені Вас (е-хе-хе) засмутити: Ваше «ха-ха-ха» поки що — не ого-го.

«Та в моїй душі відчуваю
Сильне хвилювання
Вже гроші кінчаються
Й кінчається кохання».
Г. В-в, м. Ялта.

— Авжеж, тут пряма пропорційна залежність! Отож телеграфуйте дружині, щоб вислала ще.

«Корова роги розвела,
Здригнулася плечима...»
В. Б., Дніпропетровська область.

— Прочитавши це, наш редакційний кіт тільки руками розвів.

«А щоб в місті менше
крали,
І в селі поменш тягли,
Тре капканів більше
ставить
О-тогді б інакше жили».
В. М-й, Волинська область.

— А як Ви ставитеся до протипіхотних мін?..

«Ще й на мене очі п'ялиш?
Колгоспну доярку?!
Як з гіпнозом не
зав'яжеш —
Здам до зоопарку».
І. Д-т, м. Кривий Ріг.

— Навіщо ж так жорстоко до звірів?..

ДУМКИ НЕНАРОКОМ

- *Нікому не треба так старанно удавати з себе друга, як ворогові.*

Надія КОРОП.

- *Привчайтеся цінувати інших, коли не хочете знецінити себе.*
- *Найважче здаватися однаковим.*

Володимир БРЮГГЕН.

- *Часто те, що не лізе ні в тин, ні в ворота, пролазить у щілину.*
- *Важко творити чудеса, одночасно залишаючись святим.*
- *Брак думок не заважає деяким людям бути однодумцями.*

Олександр ФЮРСТЕНБЕРГ.

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

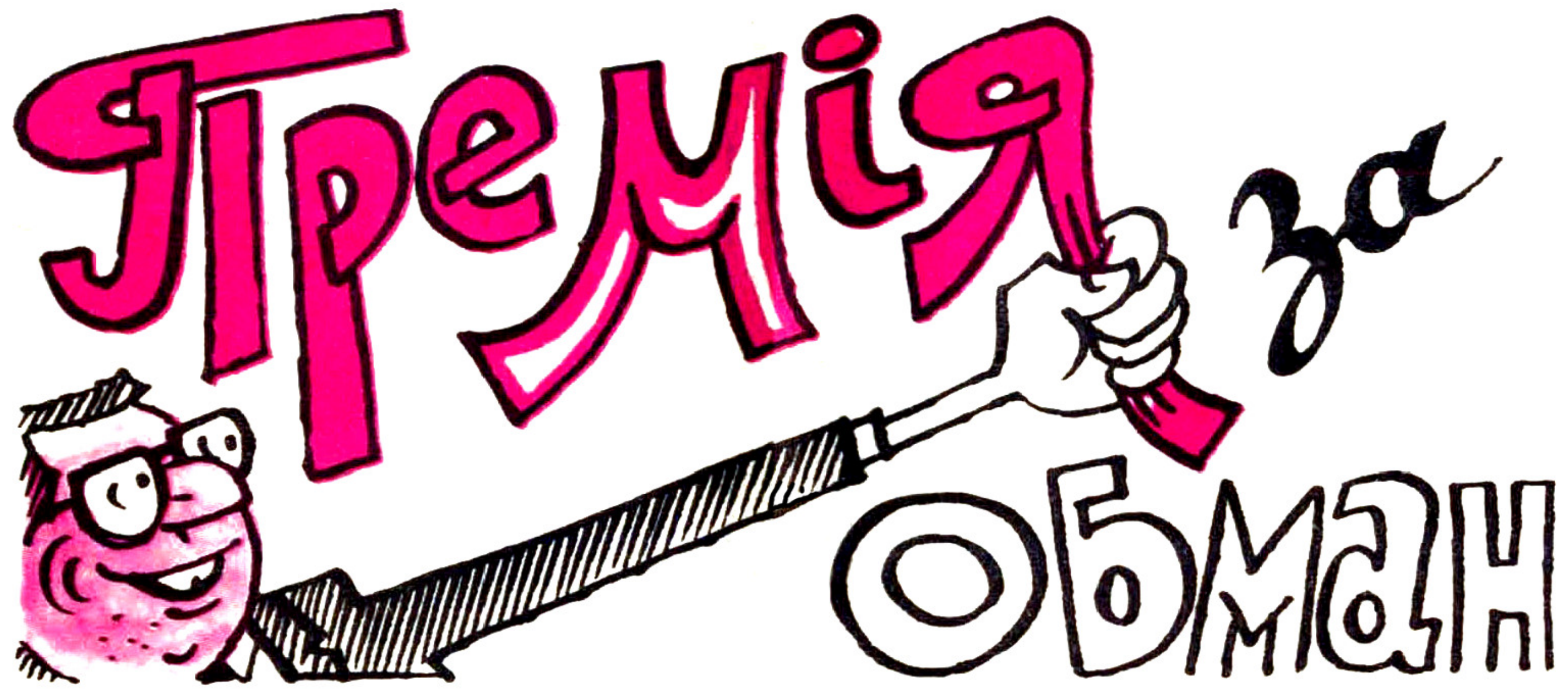

Премія за обман

Рішучі люди викликають повагу.

Упевнений в собі індивід, ще нічого для вас не зробивши, мимохіть уже завойовує ваше довір'я. «Цей — зробить!» — захоплено думаєте ви, дивлячись на карбований профіль майстра, який підрядився ремонтувати вашу квартиру, і з радістю вручаєте йому завдаток. І не біда, якщо штукатурних справ маестро наступної ж миті беззвучно розчиниться в просторі й часі,— ви готові трепетно чекати його хоч би й цілу декаду.

І тільки в кінці третього тижня у вашу збентежену душу починає поволі вповзати холодна гадюка зневіри. Даремно ви намагаєтеся задушити її, воскрешаючи в пам'яті вольовий образ пришельця,— він поступово, але невблаганно тьмяніє у вашій уяві, породжуючи гострий жаль за втраченими ілюзіями й карбованцями.

У нашій нехитрій історії, проте, йтиметься не про ремонтників. Оскільки членам житлово-будівельного кооперативу «Авангард-2» (селище міського типу Іллінці на Вінниччині) ремонтувати поки що нічого. Вони, шістдесят дружних і свого часу сповнених невиправного оптимізму сімей, 1982 року об'єдналися у цю спілку, щоб згуртованими зусиллями й коштами вибудувати собі житло під одним дахом. І життєрадісно склали з цією метою угоду з підрядчиком — трестом «Вінницяпромбуд», згідно з якою виплекану в рожевих мріях 60-квартирну оселю вирішено було розпочати у 1983 році.

— За півроку ваше бунгало буде готове! — з твердістю в голосі заявили промбудівці. — Гоніть валюту в Будбанк.

Які питання! Перший внесок було сплачено з оперативністю, наближеною до швидкості світла.

Після чого настали дні трепетного чекання.

Поступово вони переростали у тижні, місяці, роки... І нарешті — о радість! У лютому 1986-го... Ні-ні, не поспішайте націлювати фотооб'єктиви на урочисту церемонію закладки першого каменя. У лютому 1986-го рішучими людьми з тресту було встановлено остаточні строки будівництва: почати — в четвертому кварталі 1986 р., закінчити — в липні 1987-го. Окрилені кандидати у новосели з потроєним нетерпінням почали виглядати перших ластівок, себто бульдозерів на місці майбутньої будови. І вони прийшли! Правда, аж у кінці узгодженого кварталу, але діло почали шпарко: розрівняли частину відведеного під будівництво майданчика і піднесено відгуркотіли стрічати Новий рік.

Але це не потьмарило радості потенційних новоселів. Бо ще раніше на адресу голови кооперативу В. Д. Чигрина надійшов папір від начальника будівельного управління Є. Т. Кузьміна, в якому говорилося ось що:

«Згідно з постановою Ради Міністрів СРСР і ВЦРПС від 24 січня 1985 року № 87 «Про удосконалення організації, системи оплати і стимулювання праці в будівництві» просимо перерахувати зведений кошторисний розрахунок вартості 60-квартирного житлового будинку ЖБК «Авангард-2» в сумі 668.285 крб. з врахуванням включення премії за введення 12.959 крб.

Протокол загальних зборів необхідно представити найближчим часом».

Уловлюєте? Цим недвозначно натякалося: ми вам гарантуємо дострокове введення об'єкта, за що нам, природно, належатиме премія, а ви вже, будьте такі ласкаві, повірте нам на слово джентльменів і виплатіть цю премію авансом. Згідно, так би мовити, з постановою.

Чого не зробиш заради людей, які тобі хочуть добра! Геть давні образи і сумніви! 12 тисяч 959 кревних карбованців тут же було перераховано в банк.

Проте несповідимі віражі твої, доле! Замість очікуваного будівельного буму керуючий трестом В. О. Жданов ощасливив майбутніх квартировласників ще одним паперовим зигзагом:

«Будівництво 60-квартирного будинку для ЖБК «Авангард-2» в смт Іллінці не вирішувалося з таких причин:

1. Відсутність водопостачання.
2. Відсутність теплопостачання.
3. Відсутність каналізації».

І далі пояснювалося, що в міру усунення всіх цих причин є можливість приступити до спорудження вищеозначеного будинку в... четвертому кварталі 1987 року.

І хоча голова Іллінецького райвиконкому т. Ящук тут же відповів будівельникам, що є повна можливість підключити 60-квартирну будівлю до існуючих водо-, тепло-, каналізаційних і газифікаційних мереж, які проходять у безпосередній близькості від будови, товариші з тресту своїм гордовитим мовчанням недвозначно дали зрозуміти, що вирок остаточний і оскарженню не підлягає.

Не втрачайте ж здорового оптимізму, шановні громадяни кооперативники! До кінця четвертого кварталу не так уже й багато. Встигнете ще насолодитися радощами життя в ізольованих мріях з усіма комунальними зручностями! А поки що не гайте часу золотого і поспішайте відправити в Будбанк чергову суму на виплату будівельникам премії за блискучу якість робіт на майбутньому об'єкті, яка вам буде гарантована черговим листом з управління. А може, й з тресту. З наступним поясненням причин, чому будівництво вашого 60-квартирного раю не було розпочато і в четвертому кварталі 1987 року.

В. БОЙКО.

ПРОХІДНІ МОТИВИ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

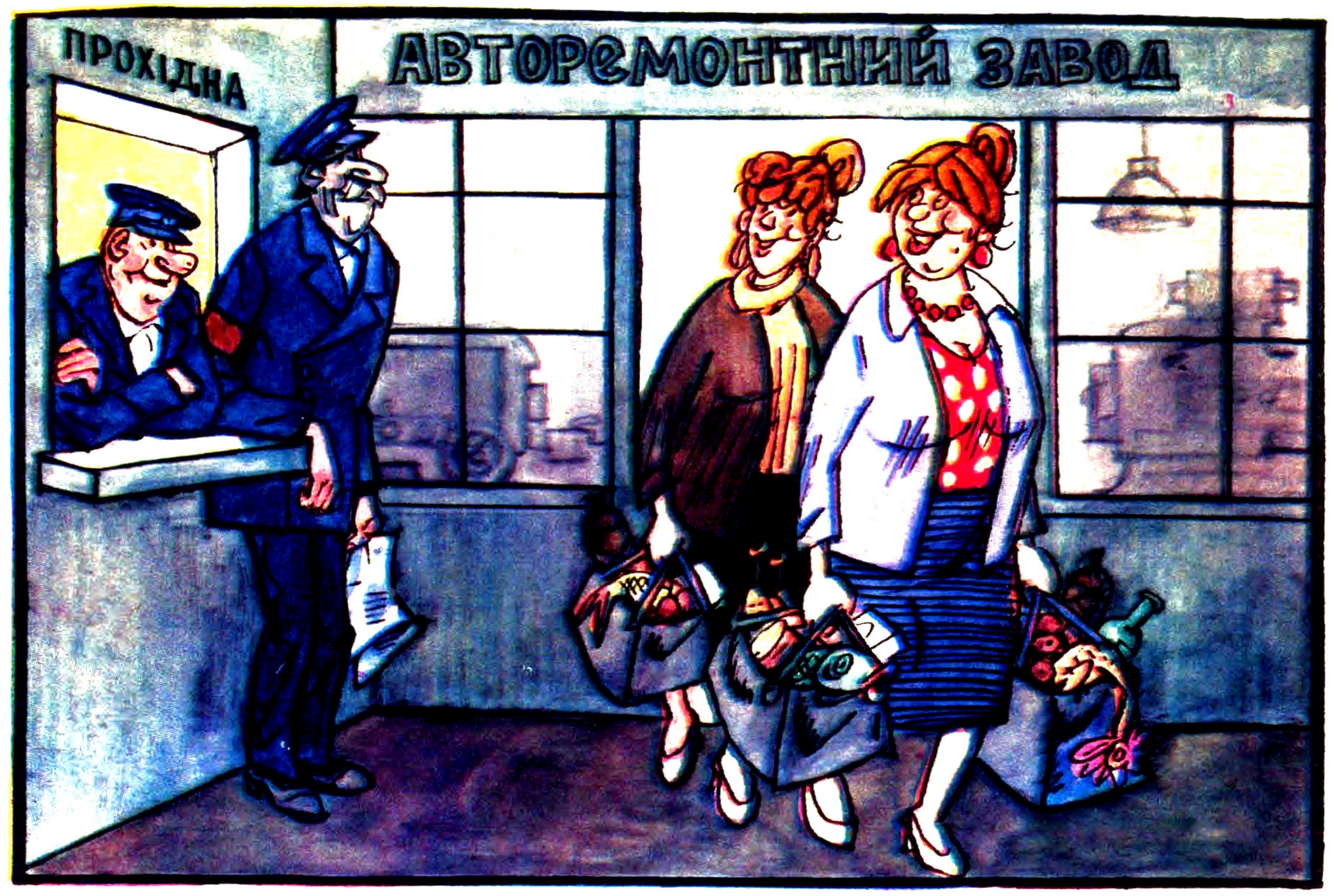

— Їх можна не перевіряти — це працівники нашої їдальні.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

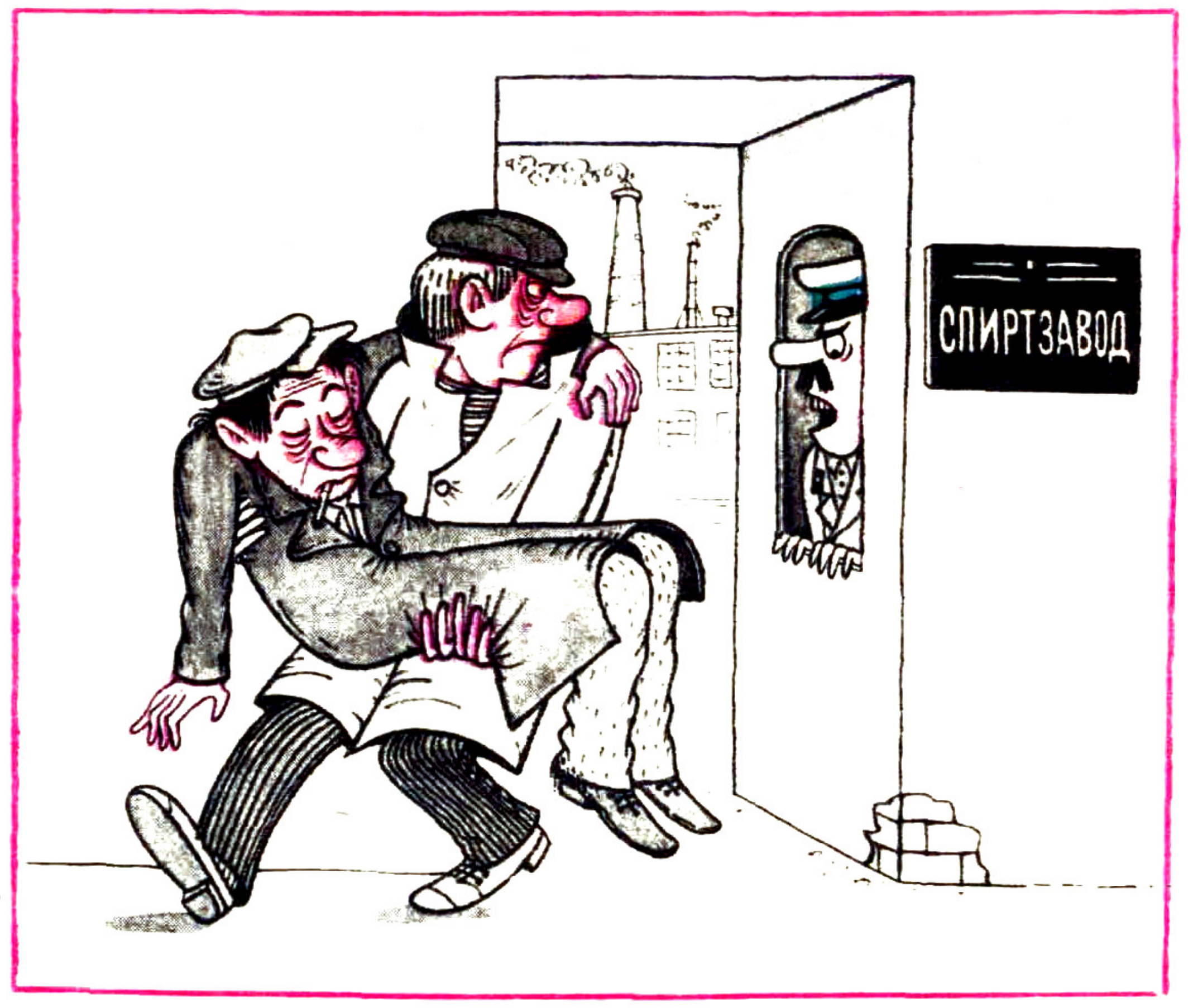

— Ти що виносиш із заводу?

Мал. О. КОХАНА

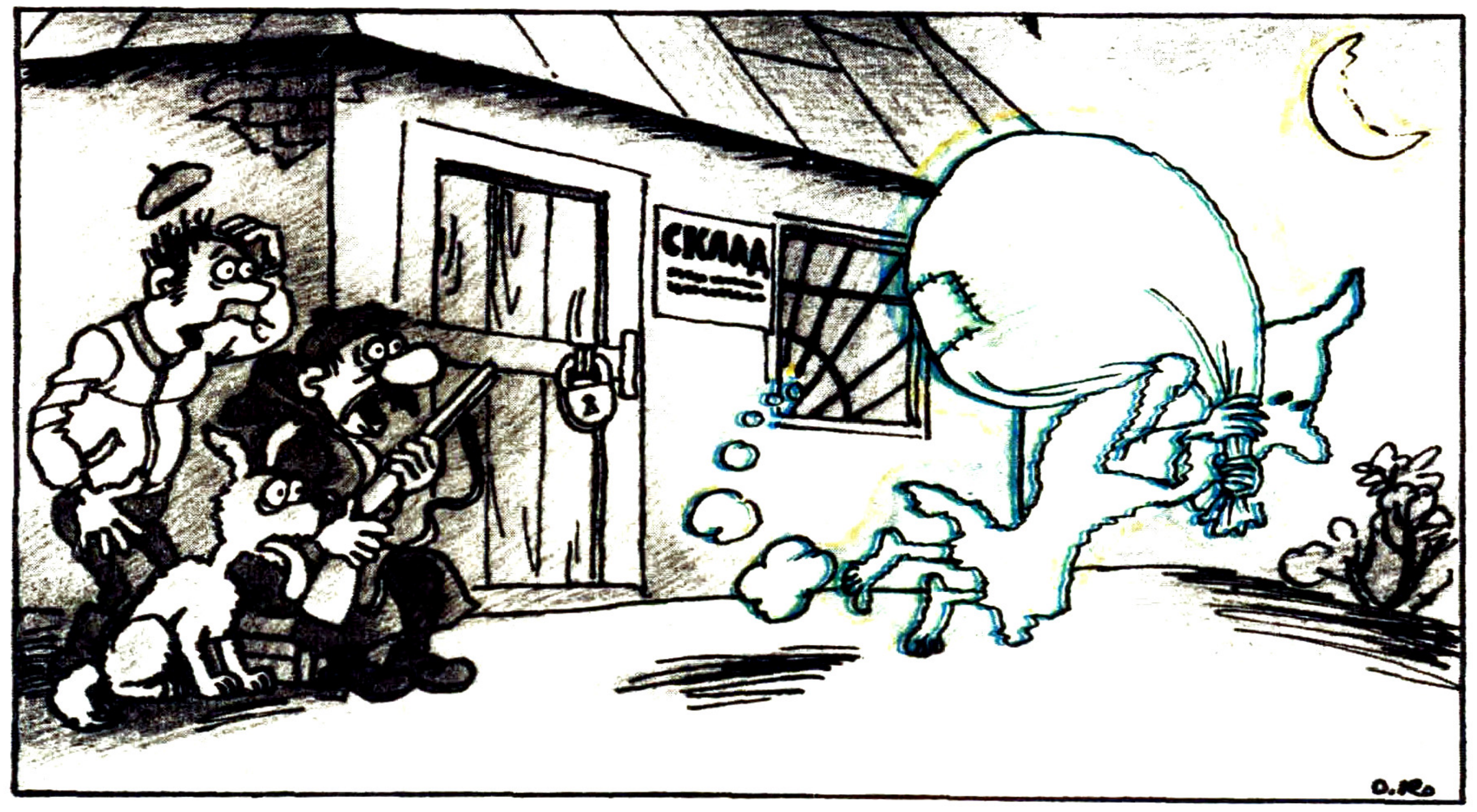

— Уже рік, як помер, а душа ніяк не заспокоїться: усе ще тягне!

Сторінка для дітей

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

ЧОМУ ЇЖАКИ НОСЯТЬ ГОЛКИ

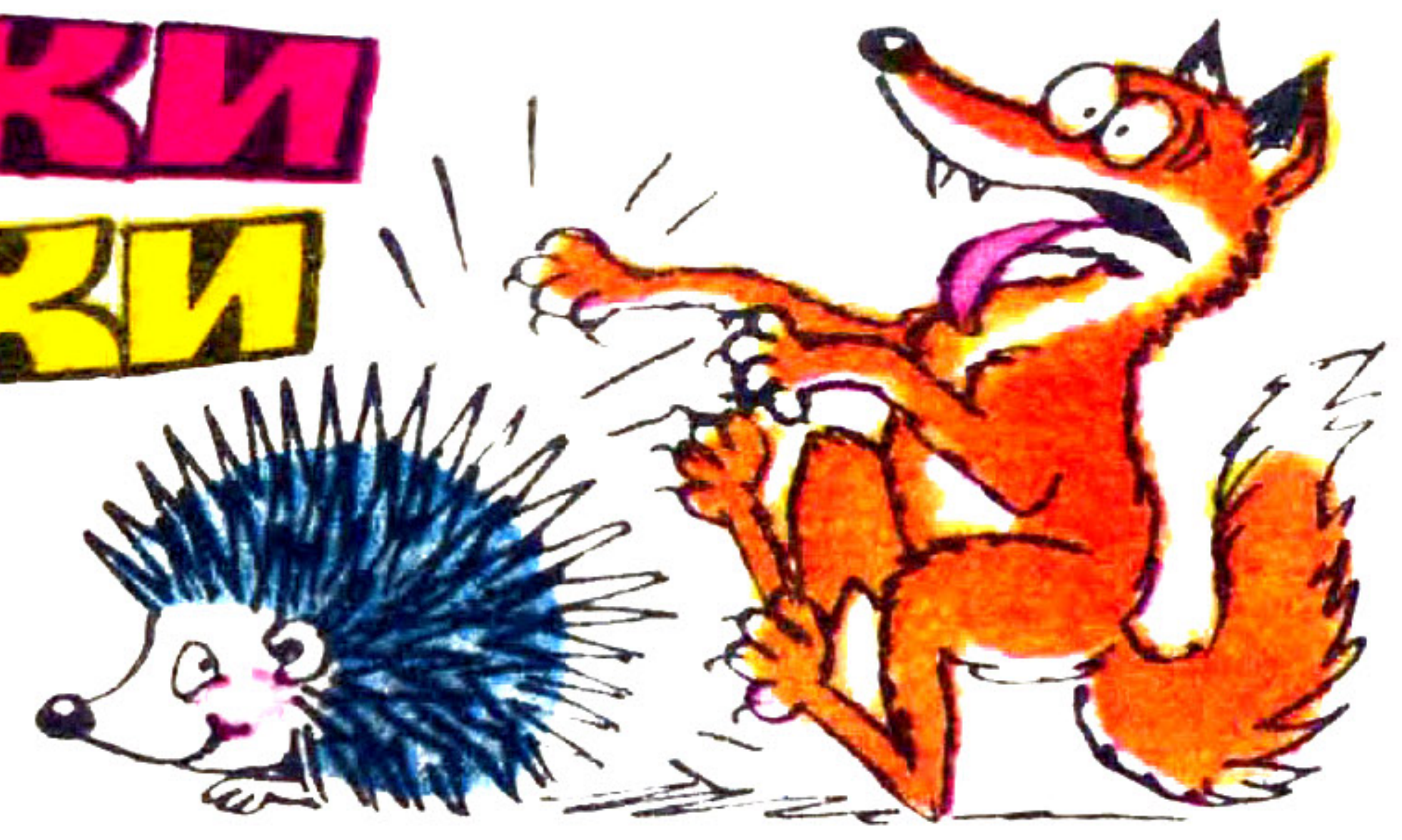

Колись давно-давно, ще, як кажуть, за царя Гороха, їжаки не були такими, як тепер. Мали вони довгі ноги; жваві й непосидючі, прудко бігали і стрибали. А про колючі голки й думки не мали. Одягалися їжаки у лискучі теплі хутряні шуби. Та вже надто дошкуляли їм лисиці, вовки, собаки, а також мисливці, що полювали за їжаковим хутром.

Набридло їжакам увесь час жити в страху й тривозі, постійно остерігатися своїх ворогів і рятуватися втечею. Стали думати й гадати, чим би зарадити своєму лиху. Послали метикованого їжака до мудрого крота, аби той їм щось порадив.

— А ви зарийтесь у землю і живіть там, як ото я,— сказав кріт.

Спробували їжаки жити в землі, але не сподобалося їм — темно, вогко, забруднили лапки, шубу, носа, земля сиплеться у вуха й очі, ні побігати, ні пострибати.

Пішли вони до видри, яка жила в лісовому озері.

— Втомилися ми тікати від ворогів, хочемо затишку й спокою. Добра видро, може, ти нам щось порадиш?

— Стрибайте в озеро й не вилазьте з нього, і ніякий вовк чи лисиця не страшні вам.— Видра крутнула хвостом і пірнула на глибину.

— Ми то вміємо плавати, але жити весь час у воді? Це не для нас,— мовили їжаки і подалися в ліс.

Один маленький їжачок побачив ворона, що сидів на вершечку дуба і мирно дрімав.

— А, може, ворон нам щось порадить? Кажуть, йому вже триста років, багато чого побачив на своєму віку.

Розповіли їжаки воронові про свої нещастя.

Ворон приплющив одне око, довго думав, а потім прокаркав:

— А ви пообмазуйтесь живицею, що стікає з сосни, і виваляйтесь у соснових голках. Хай тоді спробують вас зачепити лисиці чи вовки.

— А й справді! — вигукнули хором їжаки.

Пообмазувалися живицею і вивалялися під великою сосною, де вся земля була густо встелена торішніми сосновими голками. Вони до їхніх шуб і поприклеювались.

— Ой, які ми кумедні! — дивуються їжаки.

Радіють, стрибають, бешкетують. Аж зирк — лисиця біжить, облизується. А їжаки враз скрутилися, понастовбурчувалися, і немає їх. Тільки великі колючі клубки. Спробувала лисиця вхопити їжака зубами — та тільки мордочку до крові наколола. І так, і сяк пробувала — нічого в неї не виходить. Колють її голки. Розгнівалася руда і побігла геть. А їжаки від радощів аж засміялися.

Ось саме відтоді у всіх їжаків і почали виростати голки. Тільки міцніші, ніж соснові. І тепер їжаки більше не бояться ні вовків, ні лисиць. Але самі їжаки стали повільними й округлими, а їхні лапки — коротенькими: від кого ж їм тепер утікати?

Віталій **БУЛАВКО**.

Хмарка, яка хотіла, щоб її пам'ятали

КАЗКА

Народилася в синьому небі Хмарка. Було в ній багато-багато дощових крапельок, прозорих і холодних.

— Лети,— сказали їй старші Хмарки,— роби свою справу — поливай землю.

Зупинилася Хмарка над житом. Побачили її Колоски — зраділи, бо дуже хотілося їм пити.

— Давай, Хмарко, дощику, скоріше! — просили вони.

Але Хмарка раптом подумала:

— Скоро зберуть жито, відвезуть у комору, і ніхто не знатиме, що це я напоїла його.

І рушила вона далі. Зупинилася над квітником. Червоні Мальви, оранжеві Нагідки, яскраві Чорнобривці зраділи їй, бо хотіли пити.

— Давай, Хмарко, дощику! — гукали вони. Але тут Хмарка побачила Дівчинку з ножицями в руках, яка прийшла нарізати квітів на букет.

— Еге,— сказала подумки Хмарка.— Зріжуть квіти, і ніхто не знатиме, що це я полила їх.

І знову рушила вона в дорогу. Попереду був густий ліс. Він спрагло шепотів:

— Ех, дощ-щику б, дощ-щику!

Хмарка зупинилася і подумала:

— Якщо я поллю ліс, він навіть не помітить дощу, такий він великий!

Так літала вона довго, аж поки не добралася до моря. Багато назбиралося в ній дощових крапельок. Хмарка підтримувала себе за боки і аж пухкотіла від власної ваги.

І раптом над морем вона не витримала і розсипалася прохолодним, свіжим дощем, якого так чекали і Жито, і Квіти, і густий Ліс...

Галина **МАЛИК**.

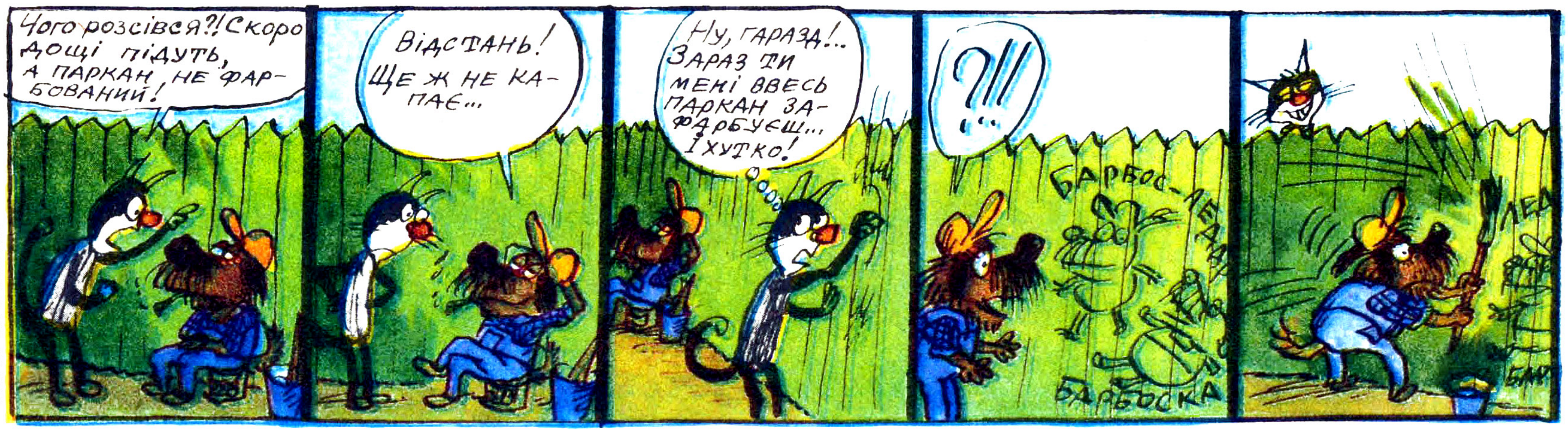

Чого розсівся?! Скоро дощі підуть, а паркан не фарбований!
Відстань! Ще ж не капає...
Ну, гаразд!.. Зараз ти мені ввесь паркан зафарбуєш... І хутко!
?!!
БАРБОС-ЛЕДАЩО
БАРБОСКА
ЛЕД
БАР

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ДЛЯ ЗРУЧНОСТІ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Враховуючи те, що чимало серйозних любителів сатири і гумору у своїх листах до редакції висловлюють палке побажання надати їм можливість оформити річну передплату на «Перець», так би мовити, у домашніх умовах, вдруге вміщуємо бланки абонементів. Недодану через це порцію сміху компенсуємо у найближчих номерах журналу.

РЕДКОЛЕГІЯ.

МОЛОКОКОМБІНАТ

ПЛАВЦІ в молоці

Глянемо в очі суворим реаліям: поряд із видимим бурхливим прогресом усе ще спостерігається, товариші, явне незадоволення. Точніше, неповне задоволення наших зростаючих здорових потреб. Зокрема, у молочних продуктах.

Але — геть неспокій! Там, де питанню приділяють увагу, досягнення очевидні. Зокрема, в науково-індустріальному Харкові. Тут, без перебільшення можна сказати, вже течуть молочні ріки і біліють кефірні озера. Правда, не серед кисільних берегів. Але немає меж людським можливостям! Сьогодні білі поживні джерела весело дзюркотять у сирних, а завтра, дивись,— у масляних берегах.

Але що це? Долинають обурені голоси харківських любителів молочної дієти: «Дозвольте! Що ви вигадуєте? Які ріки? Буває, по всіх магазинах бігаєш у пошуках хоч пакета молока, а ви — про якісь береги! Кого ви дурите!»

Для надто допитливих зробимо уточнення: йдеться, громадяни, не про весь Харків, а лише про його молококомбінат. Ось куди треба чимчикувати прямим маршрутом, аби побачити справжнє молочне Ельдорадо!

Аби нас не звинуватили в гіперболізації, перейдемо прямісінько до хвилюючих фактів.

Одного чудового дня п'ятитонний резервуар не витримав багаторічного безгосподарського знущання і тріснув. Тріщина виявилася мікроскопічною, але звідти таки викапало 1700 літрів першосортної моні. А через п'ять днів сусідній гігант, наповнений кефіром «Таллінським», підібгав одну досить-таки тендітну ніжку, і 2,5 тонни смачного продукту ринуло в каналізацію. Якби те вгледіла бодай одна Сойка-рекордистка, у неї зникло б бажання доїтися... Проте в апаратному цеху на досягнутому не спиняються. Там, коли з автоматичних ліній, як з дірявої лійки, тече під ноги оте біле й поживне,— це виробничі будні. Сирний цех теж не пасе задніх. Підземні труби — не гумові. І сирні греблі змушують молоко бити фонтаном.

— Фантазії! — категорично заперечує генеральний директор Харківського виробничого об'єднання молочної промисловості М. І. Божко. — Ось облікові папери. Де ж оті втрати? У нас око суворе. Рахуємо усе до копійчини.

Якось держінспекція по закупці і якості сільгосппродуктів облагропрому зажадала з'ясувати, скільки ж того молока усе-таки збігає з молокозаводів у комбінатівські резервуари. Перевіряючі доклали чимало зусиль, але змушені були визнати свою повну поразку. Бо у приймальному цеху немає елементарних лічильників. Зникли? Е, ні. Просто їх зроду-віку не було. Хто скільки хоче, стільки й наливає або відливає.

Про модернізацію устаткування ніхто й не думає. Текло, іржавіло, псувалося, скисало — якось та минеться. Немов розгнівані каменедробарки, гуркотять і ось-ось вийдуть з ладу охолоджувальні компресори. Через це якось довелося переробити на сир 838 тонн молока, оскільки агрегати замість холоду видавали тепло, і молоко те під сонцем скисло. Тоді сиром закидали всі прилавки магазинів. Зате пляшки молока у ті дні справді не можна було знайти по всьому місту. Коли з усіх дірявих труб, резервуарів, агрегатів дружно дзюрчить молоко, комбінатом без гумових чобіт не пройти. А оце недавно почалися вибрики у автоматів по склеюванню пакетів.

А що ж керівники? Адміністрація комбінату призвичаєно суне до врат спокійного життя: наводить марафет у бухгалтерських документах. Раптом комусь заманеться співставити кількість одержаного молока і виготовленої продукції? І нікому уже невтямки, скільки насправді його тече в трубах, а скільки по підлозі.

А тепер про гроші. Торік, за приблизними підрахунками, на комбінаті виявлено зайвої продукції на 12 тисяч карбованців. Не вистачило різних цінностей — на 14 тисяч. І ясно, як в сонячний день, що всі оті лишки та втрати — наслідок дірявих резервуарів і недбальства керівників підприємства.

Проте не піднімається якось перо затаврувати гнівом за головотяпство на молочно-масляній ниві колишнього директора комбінату В. І. Неділька (зовсім недавно його місце зайняв В. П. Лебедєв), оскільки за своєю освітою до виробництва молочних продуктів він має таке ж відношення, як автор цих рядків — до пожеж на Вогняній Землі. Правда, поклавши в кишеню диплом юридичного інституту, Віталій Іванович не міг не знати, що за розбазарювання народного добра оплесків не буде. Але здорового оптимізму усе ж не втрачав. І — не помилився! Довівши комбінат до ручки, обмежився легким переляком, звільнившись «за власним бажанням». Головний інженер М. Т. Бурдо теж тримав ніс за вітром і, відчувши, що пахне смаленим, втік. За ним, удосталь накупавшись у необлікованому та неміряному молоці, подалися майже всі змінні майстри апаратного («найтеплішого») цеху.

Але переляк їхній, як показало життя, і справді даремний. Нікому з тих, хто мав би стояти на варті добра народного, схоже, ані найменшого діла немає, куди і в які суми виливається отой цінний сільгосппродукт, котрий потрапляє на харківський молококомбінат і звідти бурхливим потоком пливе прямісінько у харківські молочні рівчаки.

В. СУБОТА.

м. Харків.

ф. СП-1

Министерство связи СССР
«Союзпечать»

АБОНЕМЕНТ На газету / журнал 74393
(индекс издания)

„Перецьˮ
(наименование издания)

Количество комплектов

на 19____ год по месяцам:

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

Куда ________
(почтовый индекс)

Кому ________
(код подписчика)

ДОСТАВОЧНАЯ КАРТОЧКА 74393
(индекс издания)

ПВ	место	литер

На газету / журнал „Перецьˮ
(наименование издания)

Стоимость	подписки	____руб.___коп.	Количество комплектов	
	переадресовки	____руб.___коп.		

на 19____ год по месяцам:

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

почтовый индекс

код улицы

город
село
обл.
р-н
ул.

дом	корп.	кв.	фамилия

(код подписчика)

ф. СП-1

Министерство связи СССР
«Союзпечать»

АБОНЕМЕНТ На газету / журнал 74393
(индекс издания)

„Перецьˮ
(наименование издания)

Количество комплектов

на 19____ год по месяцам:

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

Куда ________
(почтовый индекс)

Кому ________
(код подписчика)

ДОСТАВОЧНАЯ КАРТОЧКА 74393
(индекс издания)

ПВ	место	литер

На газету / журнал „Перецьˮ
(наименование издания)

Стоимость	подписки	____руб.___коп.	Количество комплектов	
	переадресовки	____руб.___коп.		

на 19____ год по месяцам:

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

почтовый индекс

код улицы

город
село
обл.
р-н
ул.

дом	корп.	кв.	фамилия

(код подписчика)

ПРОВЕРЬТЕ ПРАВИЛЬНОСТЬ ОФОРМЛЕНИЯ АБОНЕМЕНТА!

На абонементе должен быть проставлен оттиск кассовой машины.

При оформлении подписки (переадресовки) без кассовой машины на абонементе проставляется оттиск календарного штемпеля отделения связи. В этом случае абонемент выдается подписчику с квитанцией об оплате стоимости подписки (переадресовки).

Для оформления подписки на газету или журнал, а также для переадресования издания бланк абонемента с доставочной карточкой заполняется подписчиком чернилами, разборчиво, без сокращений, в соответствии с условиями, изложенными в каталогах Союзпечати.

Заполнение месячных клеток при переадресовании издания, а также клетки «ПВ—МЕСТО» производится работниками предприятий связи и Союзпечати.

ПРОВЕРЬТЕ ПРАВИЛЬНОСТЬ ОФОРМЛЕНИЯ АБОНЕМЕНТА!

На абонементе должен быть проставлен оттиск кассовой машины.

При оформлении подписки (переадресовки) без кассовой машины на абонементе проставляется оттиск календарного штемпеля отделения связи. В этом случае абонемент выдается подписчику с квитанцией об оплате стоимости подписки (переадресовки).

Для оформления подписки на газету или журнал, а также для переадресования издания бланк абонемента с доставочной карточкой заполняется подписчиком чернилами, разборчиво, без сокращений, в соответствии с условиями, изложенными в каталогах Союзпечати.

Заполнение месячных клеток при переадресовании издания, а также клетки «ПВ—МЕСТО» производится работниками предприятий связи и Союзпечати.

Мал. О. КОХАНА

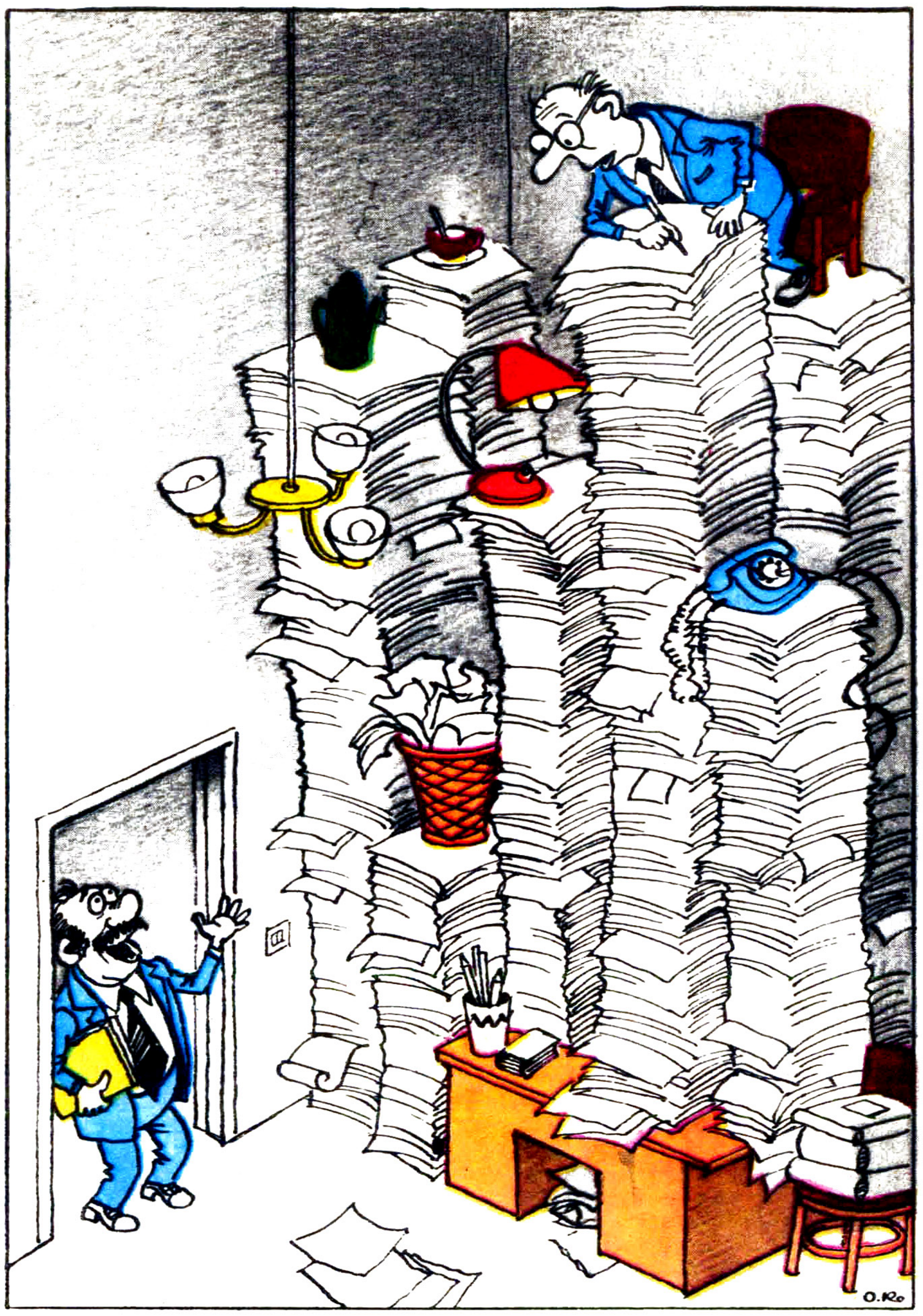

— Як ти там опинився?
— Сам не знаю — запрацювався.

ПОМІЖ ДОГОМ ТА БУЛЬДОГОМ

БАЙКА

По бульвару йшли удвох:
набурмосений Бульдог
і розморений від спраги
вірнопідданий Дворняга.
Наперед він забігав
й клявся голосно:
— Гав! Гав!
Тягся носиком вологим
до мордастого Бульдога.
Коли дивиться Бульдог —
а назустріч суне Дог.
— Як ся маєте, мій Доже? —
враз Бульдожик забульдожив
і прогнав свого дружка.

* * *

А мораль яка?

Й так все ясно без моралі.
Хай Дворняга йде подалі!
І не крутиться, убоге,
Там, де Доги та Бульдоги.

Петро ПЕРЕБИЙНІС.

ФРАЗИ

- *Ліс люблять, але тріски летять...*
  Євген СВИСТУНОВ.
- *Чим вище тримаєш голову, тим важче увінчати її лаврами.*
  Володимир ЛОМАНИЙ.

Вісті того світу

І СМІХ, І ГРІХ

КОРИСТУЙТЕСЯ КРЕДИТОМ!...

За браком готівки багато хто, як відомо, бере потрібний йому товар у кредит. Коли йдеться про постійних клієнтів, то на Заході це доступно й любителям перехилити чарочку-другу.

Не позбавлений почуття гумору хазяїн одного бару в грецькому місті Ставросі — теж не впирається проти цього виду торговельних послуг. Але готовий надавати його не всім, хто хотів би ним покористуватися. Ясність у це питання вносить вивішений над стойкою бару напис: «Кредит надається тільки дев'яностолітнім, які приходять у супроводі своїх батьків».

З НАДІЄЮ НА НЕЧИСТУ СИЛУ

Якось папа римський у категоричній формі висловив свою думку щодо диявола: «Його слід розглядати як духа, що не бажає служити господу, а прагне сам повелівати. Він хоче створити своє власне царство, та його гордість приведе диявола до загибелі».

Але гинути нечиста сила не збирається. Навпаки, підіймає голову усе вище. Так, скажімо, у Сполучених Штатах Америки є вже кілька десятків сект, члени яких поклоняються дияволу. Поклонники сатани з'явилися також у Англії та деяких інших західноєвропейських країнах.

Що ж, раз господь бог не дуже поспішає на допомогу, то, виходить, залишається на диявола уповати.

ВЕЛИКОБРИТАНІЯ — ПОПЕРЕДУ

На тисячу жителів Великобританії тепер щороку припадає вісімнадцять пограбувань. У цьому відношенні вона посідає перше місце в світі. Великого дива тут нема, бо кількість безробітних у країні сягнула за три мільйони, безробіття ж, як відомо, пишному розквіту високої моральності не сприяє, а якраз — навпаки.

На другому місці стоїть ФРН — шістнадцять пограбувань на тисячу жителів. Цікавий збіг: тут кількість безробітних теж сягнула за три мільйони.

ПЕРЕБОРЩИЛИ

Одного чудового ранку 375 тисяч адресатів у канадській провінції Британська Колумбія одержали чергові рахунки за користування газом. Конверти, у яких вони надійшли, були з дещо незвичного паперу і од них одгонило душком тухлих яєць. Коли ж їх розпечатували, міцний сморід тієї тухлятини заповнював усе приміщення. Виявляється, у цей спосіб газова компанія попереджувала своїх клієнтів, що коли вони почують у помешканні такий запах, то це буде означати витік газу — треба негайно викликати майстрів.

Запах тримався два дні, і два дні аварійна служба не мала ані хвилини спокою: дотримуючись поради, настрахопуджені споживачі газу усе телефонували, вимагаючи прислати майстрів.

НЕ ОБРАЖАЙТЕ ЛЮДИНИ!..

Над стойкою одного міланського коктейль-бару висить такий напис: «Будь ласка, не пропонуйте нашому майстрові коктейлів жодних чайових, він сприймає це за образу». А на кінці стойки стоїть порцелянова копилка у вигляді свині, на якій олівцем надряпано: «Для образ».

ЦІКАВЕ НА НИВІ ОСВІТЯНСЬКІЙ

ДОРОГА ДО ЗНАНЬ

Нещодавно Організація Об'єднаних Націй провела обстеження у школах дев'яти країн. З'ясовувалося: що учні знають про культуру інших народів, інших країн? І, як дізнаємося з американської преси, з'ясувалося, що в списку цих знавців американські школярики примостилися мало не на останньому місці.

Із тієї ж таки преси дізнаємося іще багато про що. Зокрема про те, що випускники американських шкіл не мають необхідних знань, щоб розпочати трудове життя. Досить сказати, що більшість із них зовсім не вивчали фізики й хімії. Отож і не диво, що й більшість тих, хто отримує у Сполучених Штатах диплом інженера,— іноземці.

Повідомляє преса й про таке: наближається XXI століття, а американських учнів навчають за учбовими програмами XIX століття, пристосованими до потреб аграрного суспільства; учбовий рік у США триває 180 днів, отже США — одна з небагатьох великих країн, де класи по півроку пустують; американські діти віком від 6 до 18 років проводять перед телевізором у середньому 15000 годин — на 2000 годин більше, ніж у школі; кваліфікованих учителів, особливо із природознавчих і технічних дисциплін, не вистачає, нерідко ці предмети викладають футбольні тренери. До того ж у США немає єдиної системи народної освіти, бо в кожному штаті — свої погляди на виховання дітей, свої учбові програми.

Сперечатися в цьому випадку з американською пресою — значило б гріх на душу брати. Тому обійдемося навіть без коментарів.

ЩО ПОКАЗАЛА ПЕРЕВІРКА

Дослідження британського інституту Морі свідчить, що число неписьменних у Великобританії слід би уточнити: їх там не 2,5 мільйони, як визначає офіційна статистика, а значно більше.

Перевіривши тисячу англійських громадян — п'ятсот дорослих і стільки ж випускників шкіл,— працівники інституту встановили, що заледве не кожен восьмий із них не уміє ані читати, ані писати. Сорок чотири проценти опитаних не могли розібратися у розкладі руху поїздів; майже одна третина не могла збагнути, скільки буде 50 процентів від числа 180; четверта частина опитаних спасувала перед анкетою, яку треба заповнювати при влаштуванні на роботу. У одній фірмі щороку намагаються одержати роботу близько 300 осіб, половина з яких неспроможна правильно написати свого прізвища чи назву школи, де вони вчилися.

ЦІКАВА АРИФМЕТИКА

У західнонімецькому місті Тюбінгені є Інститут вивчення громадської думки. І от його працівники, вирішивши перевірити, як мається справа з математичною підкованістю населення ФРН, запропонували багатьом своїм співвітчизникам відповісти на запитання: скільки нулів має цифра, що означає мільярд?

Правильно відповісти зуміли тільки 58 процентів опитаних. Найкращими ж знавцями математики у ФРН виявилися жителі землі Баден-Вюртемберг: що у мільярді дев'ять нулів, там відповіло аж 65 процентів.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

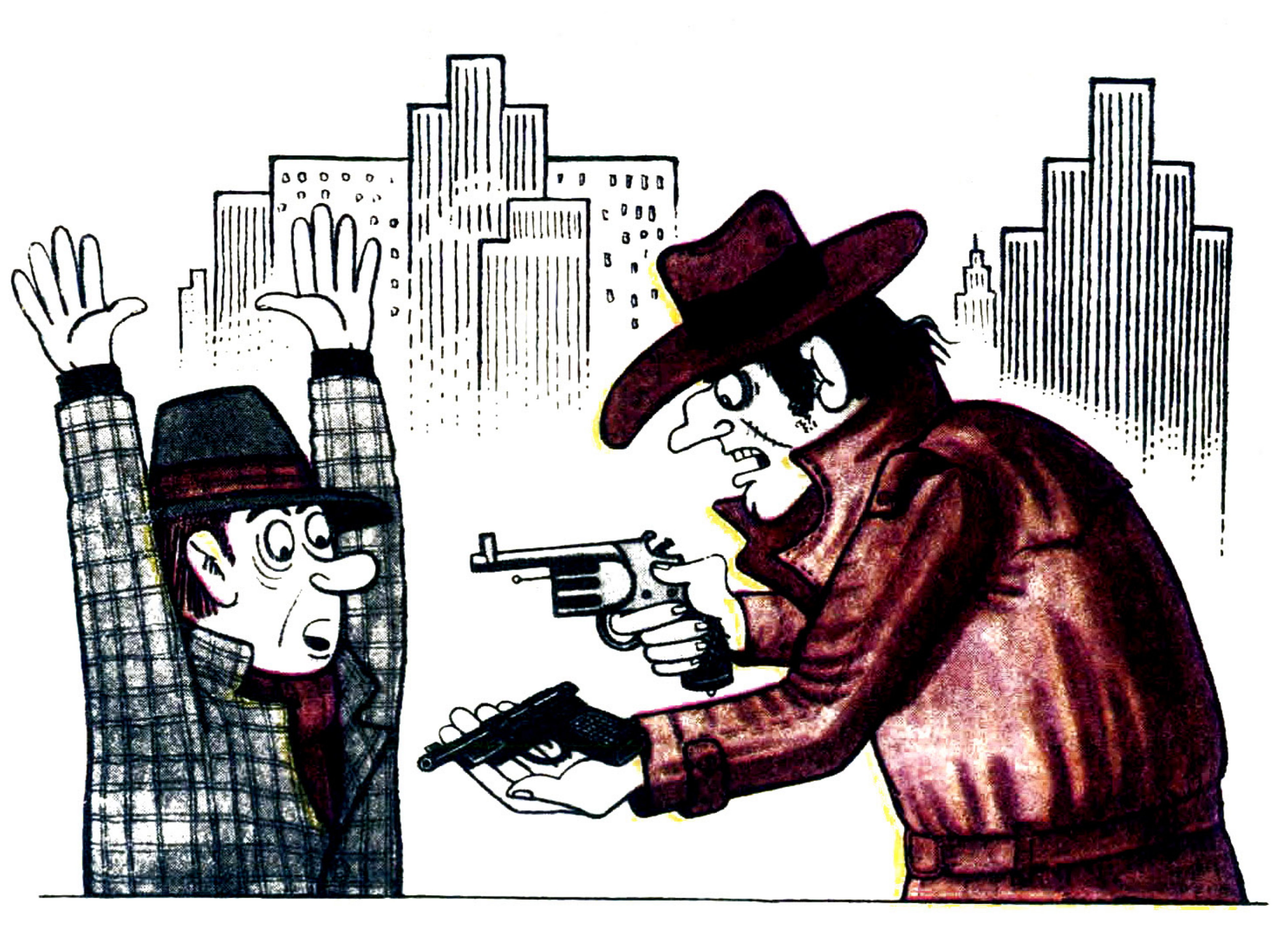

— Купуйте — у мене один зайвий!

Друже Перче!

Ти, мабуть, не знаєш, який сором'язливий директор Вовковинецької меблевої фабрики В. Д. Марчук. А ми переконалися в цьому. Ще в грудні 1985 року звернулися до Василя Дем'яновича з проханням виготовити кілька шаф і стіл для редакції. В. Д. Марчук спочатку відмовлявся, віднікувався, нарешті зі скрипом погодився. Довго робили оті меблі. Не раз ми нагадували, вимагали, наполягали — де ж обіцяні меблі? Кінець-кінцем привезли. Аби ти побачив ті шафи! Про якість і говорити не хочеться. Лише про ціну. Аж 161 карбованець коштує шафа. За калькуляцією лише вартість пластика 46—65 карбованців. Як пильно ми не придивлялися, але бодай сантиметра того пластика так і не побачили.

І аж тепер ми збагнули, чому на Вовковинецькій меблевій фабриці так довго зволікали із нашим замовленням. Просто В. Д. Марчуку було соромно за свій брак, і він ніяк не міг наважитися показати нам меблі, які виготовляє очолювана ним фабрика.

ЖУРНАЛІСТИ районної газети «Прапор ленінізму».

Деражнянський район
Хмельницької області.

Колись у Конотопі жив один чоловік, який завжди намагався усіх перехитрувати. Пішов він одного разу на базар по тютюн. Бачить, що його кум теж купує тютюн, підходить і каже: «Знаєш, куме, давай спочатку скуримо твій, а потім куритимемо мій». Домовилися. А коли настала черга курити тютюн оцього хитрунця, то він сказав: «Знаєш, куме, я передумав, краще хай кожен курить свій тютюн окремо». Подібний випадок трапився і зі мною. Уклав я в 1984 році з конотопським заводом «Побутрадіотехніка» угоду на абонементне обслуговування телевізора. Поки справно працював мій телевізор і гроші я теж сплачував справно, то все було гаразд. А от коли телевізор став вимагати уваги майстрів, то керівництво «Побутрадіотехніки» розірвало зі мною угоду: мовляв, і телевізор у мене старий, і запчастин немає, і їздити далеченько, так що давай обійдемося без абонемента. Як бачиш, не перевелися ще хитруни в Конотопі!

О. МЕЛЬНИК.

с. Підлипне
Сумської області.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

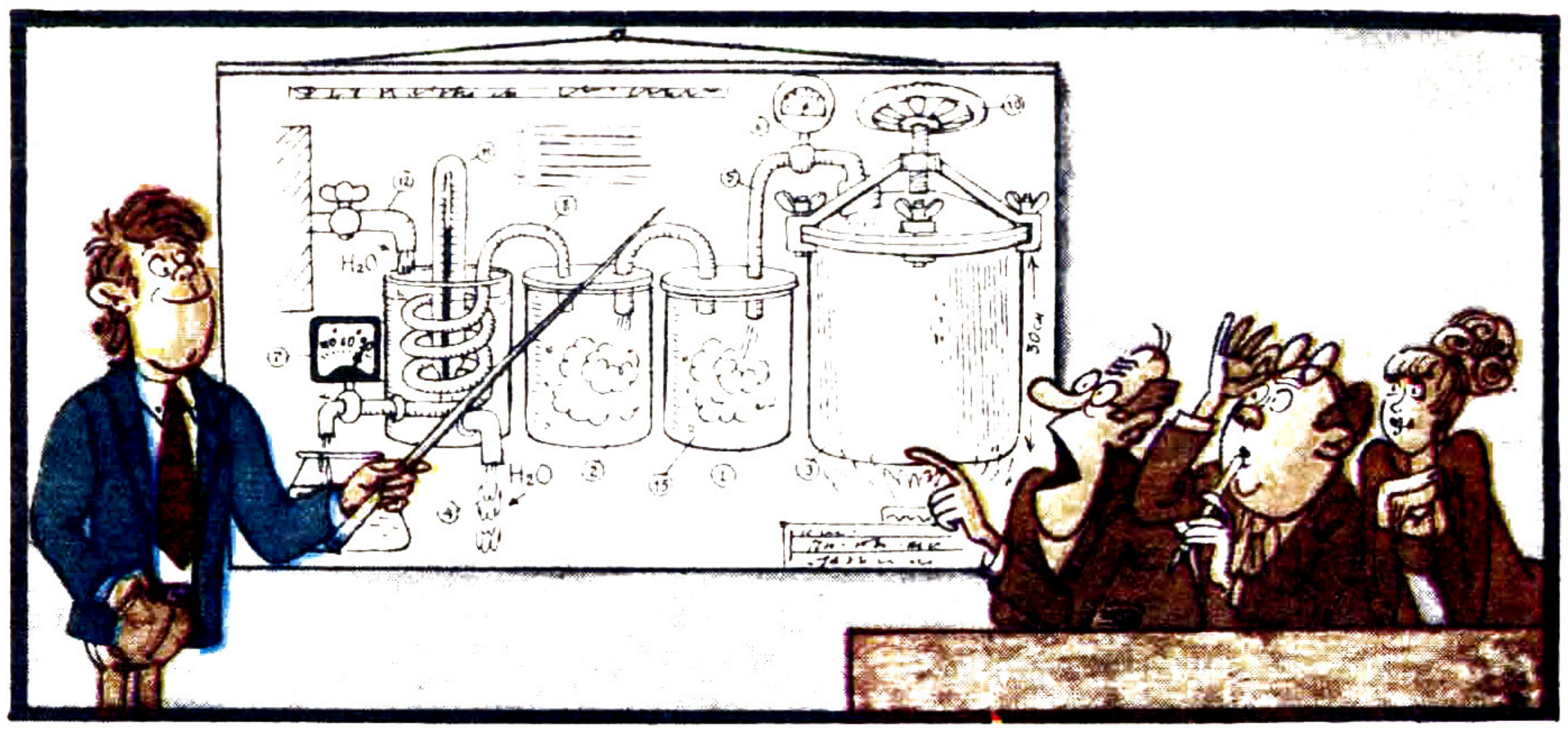

— То як називається тема вашої розробки!

Вінегрет
з
перцем

Мал. І. МАРИНИЧЕВОЇ

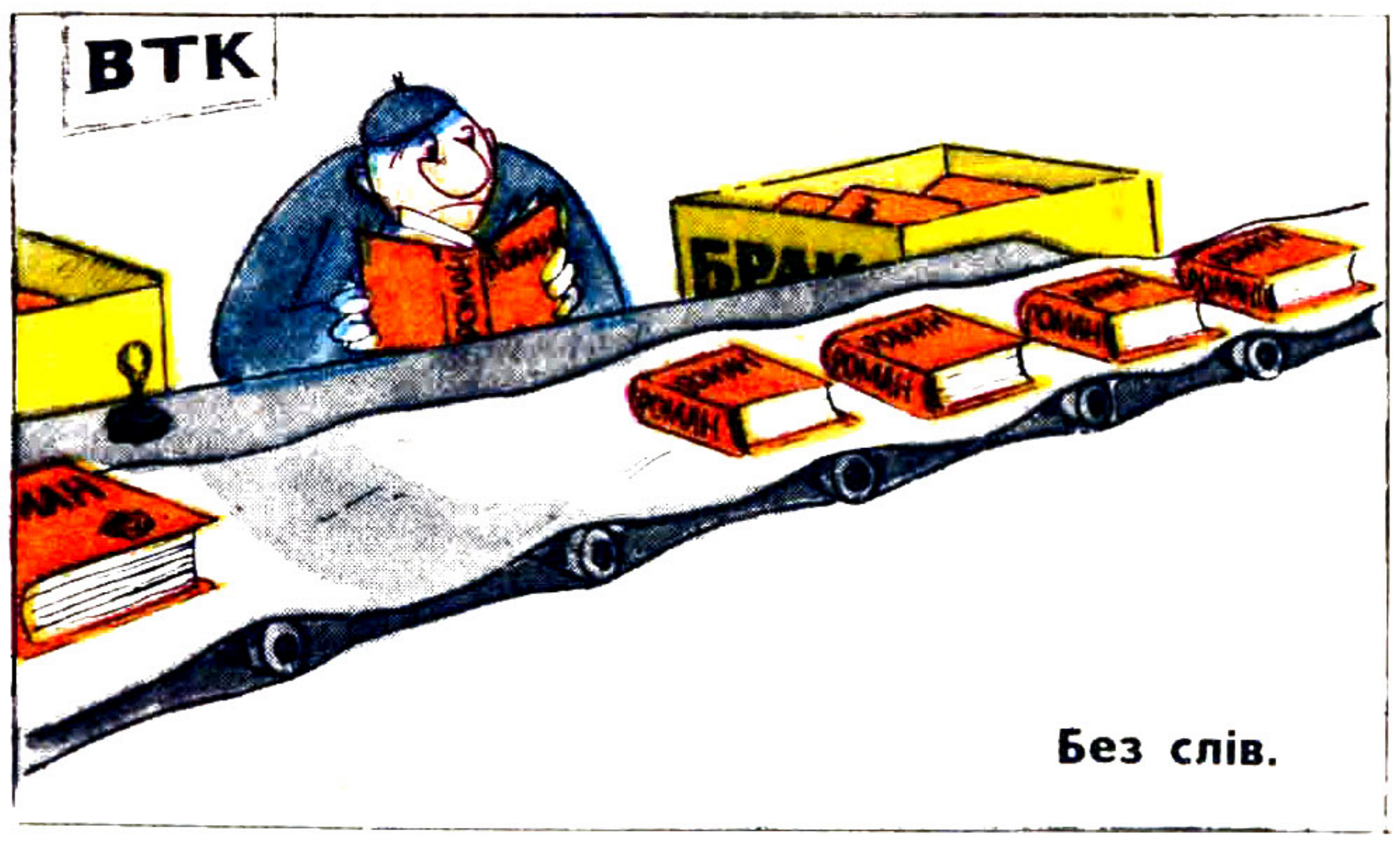

Без слів.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

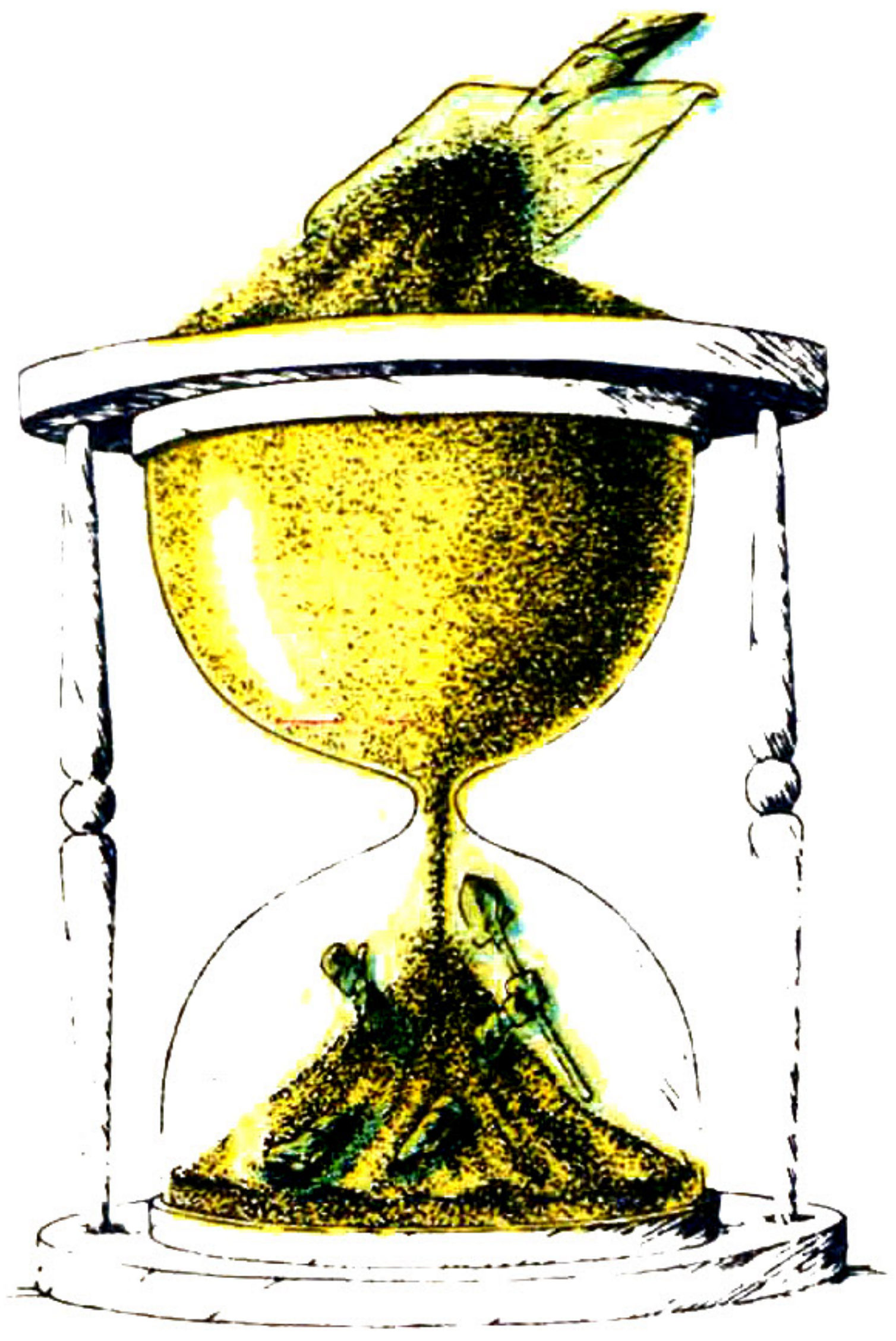

Без слів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

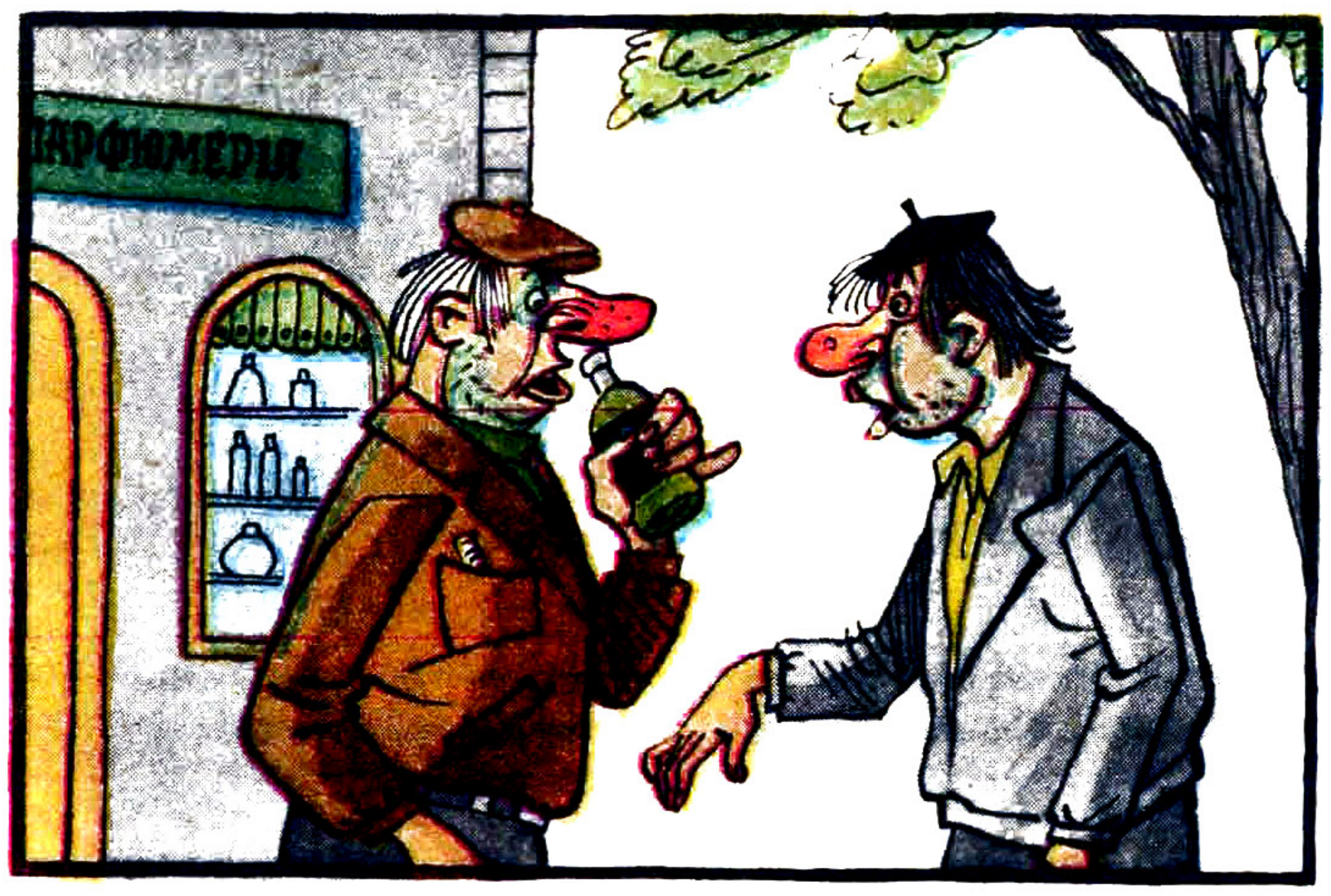

— До чого дійшли — одеколон водою розбавляють!

Мал. А. КОНОНЕНКА

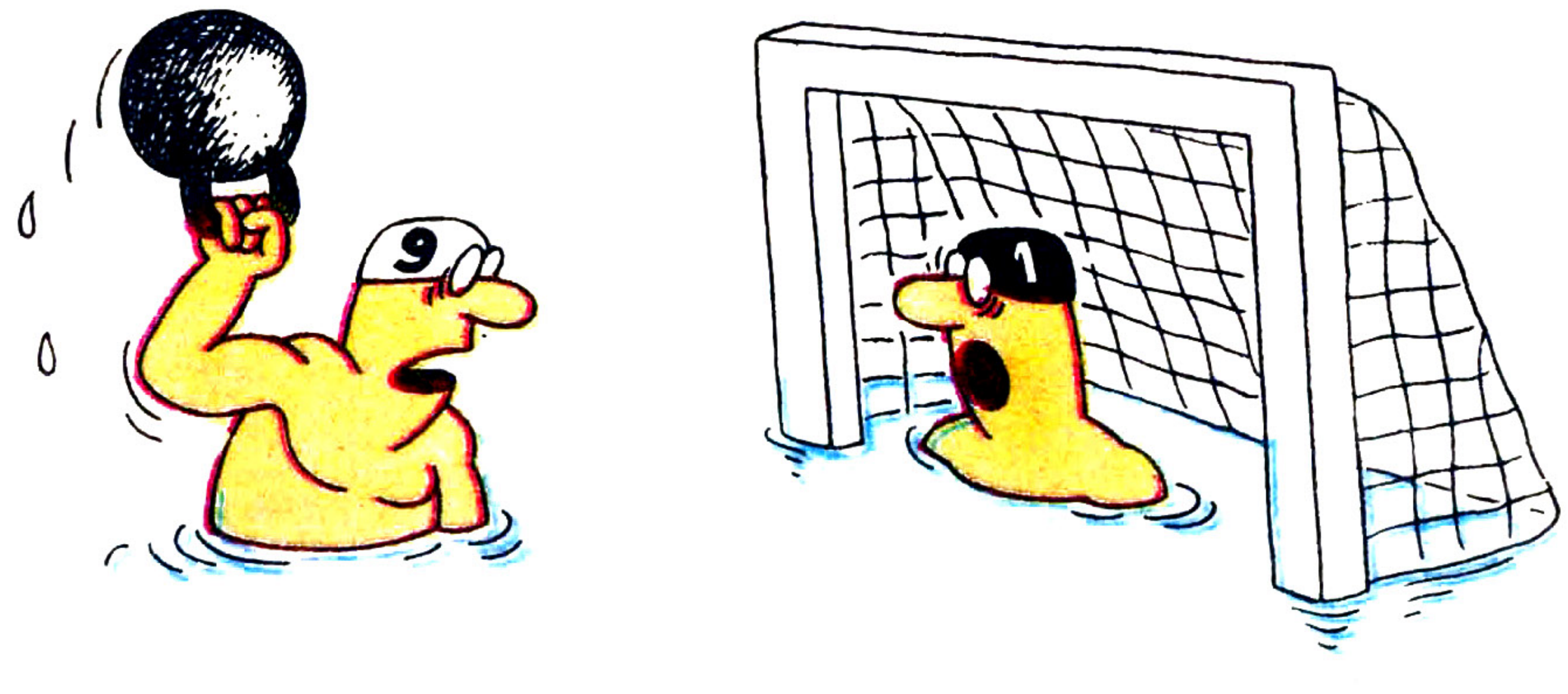

Без слів.

Страшне перо не в гусака...

«Рейдовими перевірками внутрішніх органів разом з представниками громадськості, виявлено цілий ряд громадян, котрі займаються неприхованим випусканням хмільного».

(З листа).

«Штаб вихідного дня повідомляє: Палац культури — весела вистава самодіяльного театрального колективу «Саркофаг».

(З оголошення в газеті).

«Свинарки задоволені принциповістю, ставленням до своїх обов'язків молодого спеціаліста. І хоча зовсім мало часу пройшло, деякі показники проти минулого року ідуть на свинокомплексі із знаком «плюс». Добре пройшла й посівна кампанія, не дивлячись на те, що довелося провести її в стислі строки, виконати обсяг робіт вдвічі більший від звичайного».

(З газети).

Надіслав **В. ТАРАНЕЦЬ.**

Вітаємо ювіляра!

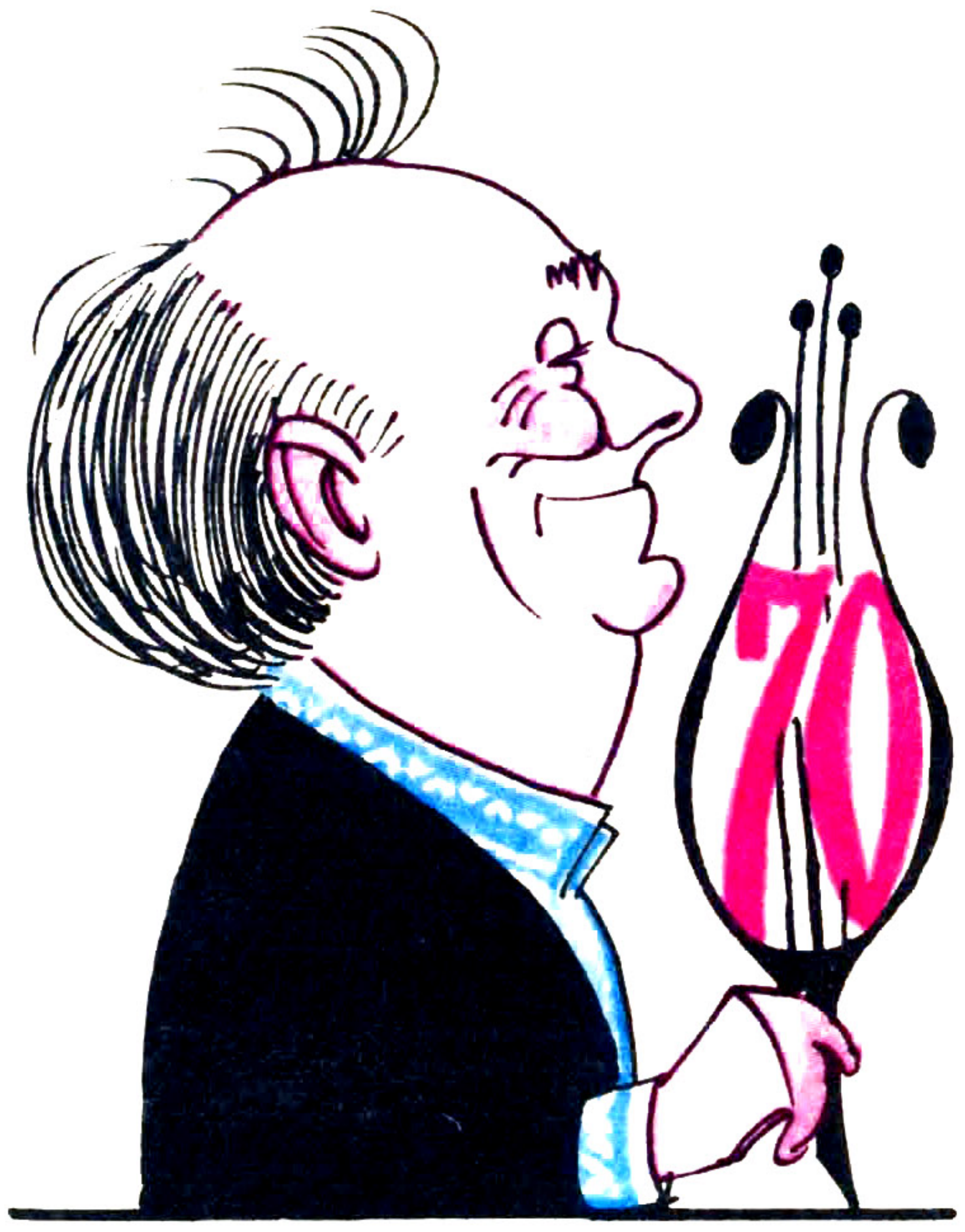

Письменника Олексу ЮЩЕНКА
з його 70-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

ЛІТЕРАТУРНІ ПАРОДІЇ

ПАРТИТУРА ДЛЯ ФОРТЕПІАНО З ОРКЕСТРОМ

«В жилах ПРОФУНДО ридає...»
«Моя вічнозвука магістральна струна
Твою перелунює КВІНТУ...»
«Дванадцять ДІЄЗІВ мажорять в ключі...»
«І котять чорний шал БЕМОЛІ...»

З. ГОНЧАРУК.

Ридає профундо в жилах,
У нирках бельканто скаче,
Крещендо на пружних крилах
Із серця рветься і плаче.

Музично-акордний автор
Простує не манівцями,
Він ще повторить і взавтра
Мелодії, квінти, гами.

Дієзи, мажор, бемолі —
Зійшли, наче злаки в полі,
Найменша квінта і кванта
Уваги поета варта.

Музики, агов! Повірте:
Ці вірші — розбудять мертвих.
Поставте їх на пюпітри —
Й виконуйте у концертах!

І ТИ ЄСИ, І Я ЄСЬМ...

«Голос, нечуваний, потряс мене: — ЄСЬМ!
. . . .
ВНЕМЛІТЬ! — наказую. Я заклинаю ВОГОНЬ».

Б. ОЛІЙНИК, 1972.

«Ростуть мої тополя і береза.
Я ЄСЬМ на світі. ЄСЬМ».

Р. ТРЕТЬЯКОВ, «Поезії», 1986.

«О материнська мово,
Ти гнуча віть, ЄСИ».

А. КИЧИНСЬКИЙ, 1985.

«Допоки я ЄСЬМ людина,
Незмінно триває мить
І мій час безконечний».

П. ОСАДЧУК, 1986.

Я — ЄСЬМ, ЄСИ, звичайно, й ти.
Та слід шукать, горіть, не тліти,
Щоб критик, господи прости,
Не записав у сателіти.

Олійників словник — вплива,
Та ж ЄСТЬ і власна голова!

Олекса ЮЩЕНКО.

Мал. О. КОХАНА

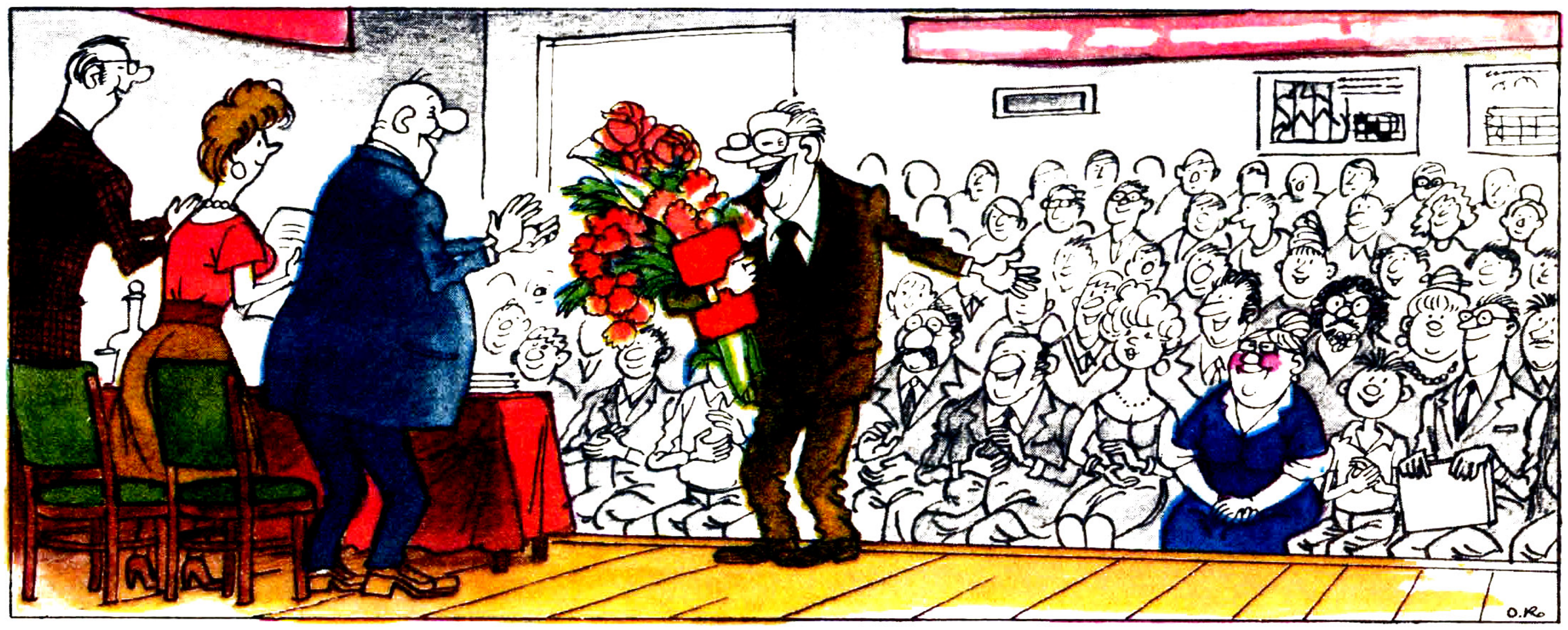

— Краще тьоті Дусі подякуйте, що вона мій винахід не викинула, а тримала у своїй комірчині.

Народні усмішки

ЗРАДІВ

— Сьогодні я приніс четвірку,— з радістю повідомляє школяр батькові.

— Молодчина, синку,— промовив той,— тоді принеси з льоху ще й огірка.

Повідомив Ф. РЕТЬМАН.

с. Кам'яний Брід
Баранівського району
Житомирського області.

ЩЕ НЕ ПЕРЕБУДУВАВСЯ

— Ну як, Петре, у вас справи з перебудовою?

— Задовільно: я вже під власним дахом мешкаю, а от кум Пилип ще ні — йому на два роки більше дали. За перебудову дачі з державних матеріалів.

Повідомив І. ЖИТНЮК.

м. Бориспіль
Київської області.

ЩО РОБИТЬ ТАТО!

На купі піску граються два хлопчики.

— Де твій тато працює? — питає перший.

— На фермі,— відповідає другий.

— А що він там робить?

— Казала мама, що спить.

— А коли прийде з роботи, що він удома робить?

— Поїсть і лягає спати.

— Ну, а коли добре виспиться, що він тоді робить?

— Йде на роботу, бо тоді вже ніч.

Повідомив П. ДРАЛО.

с. Корделівка
Вінницької області.

НЕ ТА ЛІНІЯ

Представник з району питає голову сільради:

— У вашому районі п'ють горілку?

— П'ють...

— А самогон гонять?

— Гонять...

— А чому ж ви зайняли позицію стороннього спостерігача?

Повідомив П. ГОРЩАРУК.

м. Ковель
Волинської області.

САМА ВИННА

Подружжя між собою посперечалося. Жінка не стерпіла та й каже:

— От дурепа, що вийшла за тебе заміж.

— Але ж я тут не винен.

— Ти не винен, що я за тебе вийшла заміж?

— Я не винен, що ти дурепа.

Повідомив І. АСАУЛЕНКО.

с. Капустинці
Яготинського району
Київської області.

Теми малюнків цього номера придумали: М. Литвин, В. Савілов, В. Тільман, М. Малов, М. Вайсборд, В. Чечин, Л. Телятников, Р. Друкман, С. Вєткін, О. Монастирський, А. Василенко.

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393.

Малюнки В. ЗЕЛІНСЬКОГО

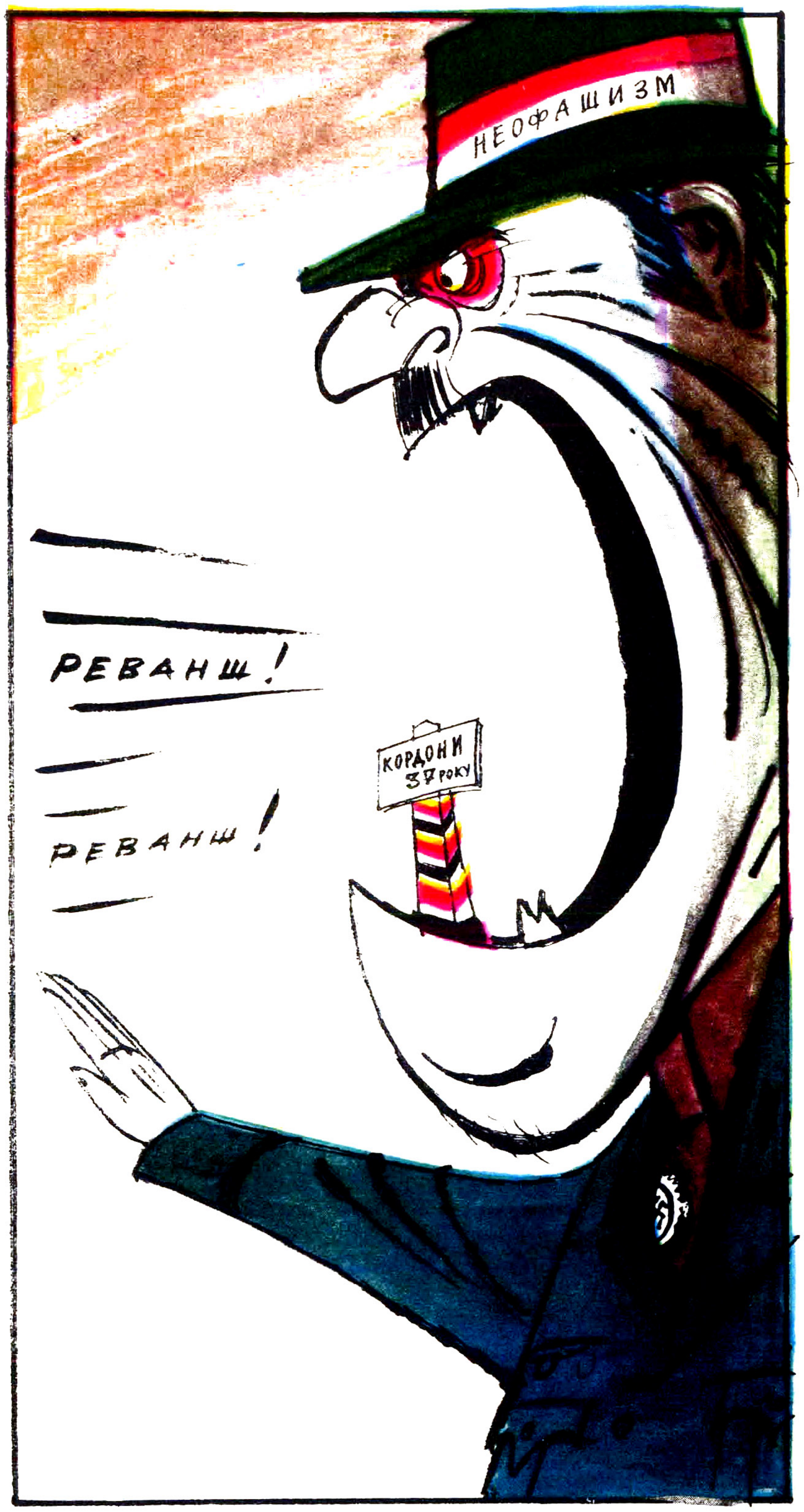
НЕОФАШИЗМ
РЕВАНШ!
РЕВАНШ!
КОРДОНИ 37 РОКУ

РЕВАНШИСТСЬКИЙ ЗУБ.

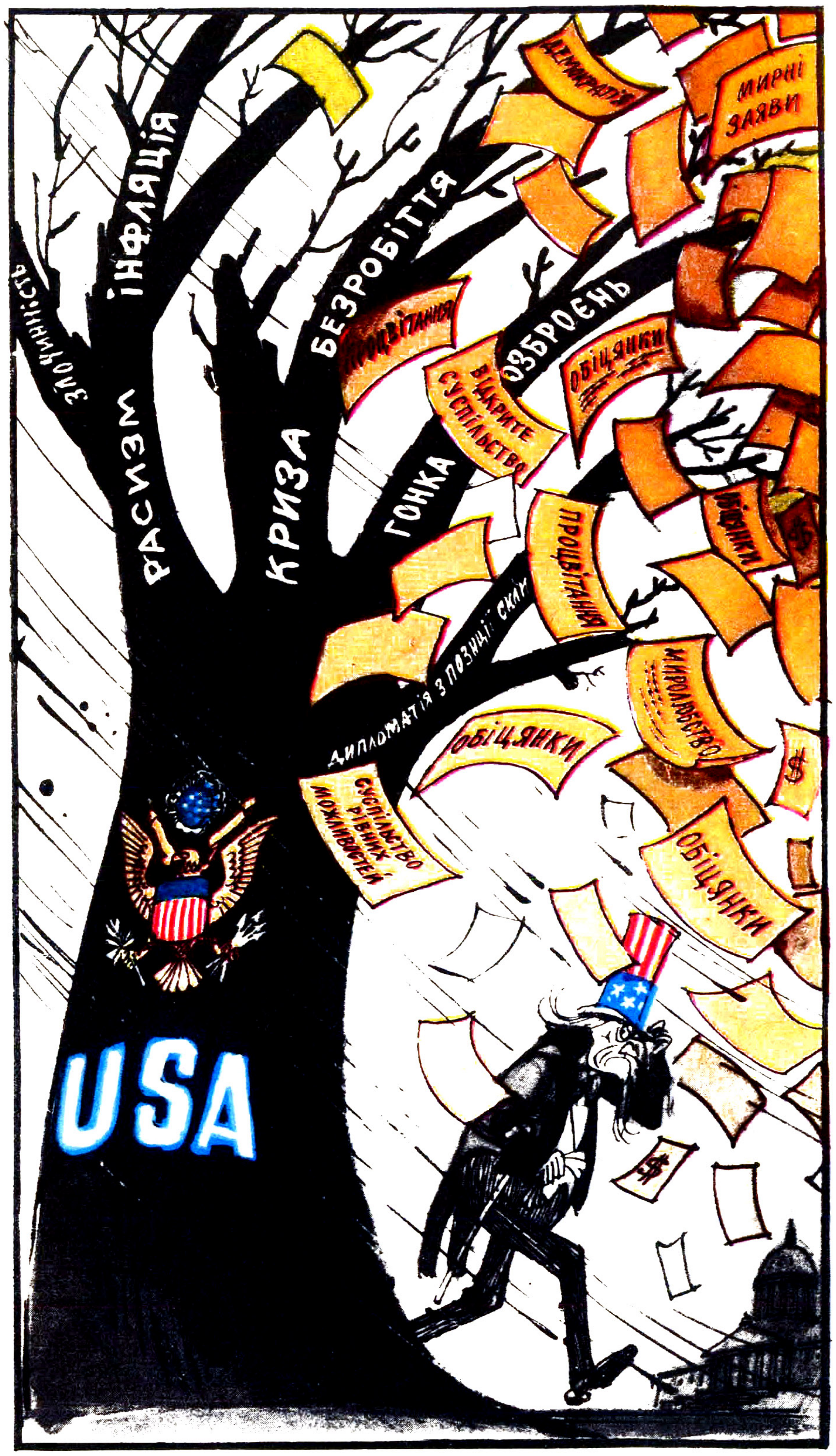
ЗЛОЧИННІСТЬ
ІНФЛЯЦІЯ
РАСИЗМ
КРИЗА
БЕЗРОБІТТЯ
ГОНКА ОЗБРОЄНЬ
ДИПЛОМАТІЯ З ПОЗИЦІЇ СИЛИ
ДЕМОКРАТІЯ
МИРНІ ЗАЯВИ
ПРОЦВІТАННЯ
ВІДКРИТЕ СУСПІЛЬСТВО
ОБІЦЯНКИ
ОБІЦЯНКИ
ПРОЦВІТАННЯ
МИРОЛЮБСТВО
ОБІЦЯНКИ
СУСПІЛЬСТВО РІВНИХ МОЖЛИВОСТЕЙ
ОБІЦЯНКИ
$
$
USA

ДЕРЕВО ВАШІНГТОНСЬКОЇ ПОЛІТИКИ.

ПЕРЕЦЬ
№ 19 (1253)

ЖОВТЕНЬ
1987

Головний редактор
О. ЧОРНОГУЗ.

Редакційна колегія: А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), М. ПРУДНИК, І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заступник головного редактора).

Журнал «Перець» № 19 (1253)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 02.09.87. Підписано до друку 17.09.87. БФ 36386. 70×108/.. Офсетний друк 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2240200 прим. Зам. 04477.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА» © **Журнал «Перець» 1987 р.** Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 446-84-21, 441-89-37, 441-89-38.**
Адрес редакции: **252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.**
Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»